

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 62998-11-16

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט אמיר סלאמה

תובעת פלונית (יורשתו של המנוח פלוני)

ע"י ב"כ עו"ד עבד-אלכרים בדארנה

נגד

נתבעים 1. דרור יעקובי
2. מדינת ישראל

פסק דין

1

2

3 האם מוטלת על הנתבע מס' 1 (להלן – "הנתבע") אחריות בנוזיקית בגין מעשה ירי בעקבותיו נורה
4 המנוח?

5

6 האם מתקיים קשר סיבתי בין מעשה הירי הנ"ל לבין מות המנוח, והאם קשר סיבתי זה התנתק עקב
7 התערבות "גורם זר"?

8

9 אלה הן השאלות העיקריות העומדות להכרעה בהליך זה.

10

11

פללי

12

13 1. ביום 1.11.11, בתום מרדף בו דלק הנתבע, שהיה באותו מועד שוטר ששימש מש"ק גליל עליון,

14 אחרי רכב בו נסע המנוח פלוני ז"ל (להלן – "המנוח") יחד עם אחרים, ולאחר שהרכב בו נסע

15 המנוח התהפך בצד הדרך והמנוח יצא ממנו, נורה המנוח בירך רגלו הימנית מכדור שיצא

16 מאקדחו של הנתבע.

17 המנוח, שהצליח לברוח מהמקום, הגיע בהמשך לכפר מגוריו (טובא זנגרייה), ומשם הובל,

18 בסופו של דבר, למרפאה במגיד אל-כרום, שם נקבע מותו.

19

20 2. לטענת התובעת, אחותו ויורשתו של המנוח, על הנתבע מוטלת אחריות בנוזיקין למעשה הירי,

21 שכן הירי בוצע בנסיבות בלתי מוצדקות ובניגוד לנהלים.

22 משכך ביקשה התובעת להטיל חבות בנוזיקין על הנתבע ועל הנתבעת מס' 2, מעסיקתו.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 62998-11-16

תיק חיצוני:

- 1 .3 לטענת הנתבע, הוא ביצע את הירי בתגובה להתנפלות המנוח וחברו עליו, כאשר השניים
2 מתנגדים למעצר, ובשלב מסויים אף מנסים לחטוף את נשקו.
3 הנתבע טען כי הוא ביצע את הירי מתוך מצוקה ותחושה של סכנת חיים מיידית, ללא כל כוונה
4 לפגוע במנוח.
5
6 .4 מלבד המחלוקת בשאלה האחריות, נחלקו הצדדים בשאלת הקשר הסיבתי בין מעשה הירי
7 לבין מות המנוח, שהיה בן 19 במותו.
8 לטענת התובעת, מות המנוח נגרם בשל חדירת הכדור לירך, אשר גרמה לפגיעה בווריד ראשי
9 ולדימום מאסיבי שהביא למות המנוח.
10 לטענת הנתבעים, פגיעת הכדור היתה ניתנת לריפוי וחיייו של המנוח היו ניצלים, אלמלא
11 התנגד המנוח למעצר; ברח מכוחות הבטחון שרדפו אחריו; היטלטל ממקום למקום; וסירב
12 לפנות לקבלת טיפול רפואי; והכל באופן המנתק את הקשר בין מעשה הירי למות המנוח.
13

על ההליך (בקצרה)

- 14
15
16 .5 התובעת הגישה תצהיר שלה, וביקשה להסתמך על מסמכים מתוך תיק המשטרה ותיק
17 חקירה של מח"ש (שם נחקר הנתבע בגין האירוע, כפי שעוד יפורט).
18 הנתבע הגיש תצהיר שלו, והנתבעים ביקשו להסתמך, במסגרת תעודת עובד ציבור מיום
19 13.1.19, על מסמכים רבים מתוך תיק החקירה המשטרתית (יש לציין כי בהחלטה מפורטת
20 מיום 8.1.20 התקבלה התנגדות התובעת לחלק מהמסמכים הנדונים – ראו שם).
21
22 .6 לאחר הגשת תצהירי העדות, הגישו הנתבעים חוות דעת רפואית מטעמם בסוגיית הקשר
23 הסיבתי (ערוכה בידי ד"ר יורם קליין).
24 התובעת הגישה חוות דעת רפואית מגיבה (ערוכה בידי פרופ' יחיאל בר אילן), והנתבעים
25 הגישו חוות דעתה משלימה של ד"ר קליין לצורך התייחסותו בנדון.
26
27 .7 לאחר שהליך גישור שנערך בין הצדדים לא צלח, נשמעו הראיות במספר ישיבות אשר
28 הוקלטו.
29 מלבד שני המומחים הרפואיים הנ"ל, נשמעה עדות הנתבע; עדותו של שוטר בשם זיו צמח;
30 ועדות אדם בשם חוסאם הייב (אודותיו נרחיב בהמשך).
31 ביום 9.3.20 נשמעו סיכומי טענות הצדדים בעל פה. בתום אותה ישיבה הועלתה הצעת פשרה
32 מסויימת, אשר התובעת הסכימה לה, וניתנה שהות לנתבעים בכדי לשקול אותה, כאשר
33 בסופו של דבר הודיעו הנתבעים כי אין הם מקבלים את ההצעה.
34

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 62998-11-16

תיק חיצוני:

דיון והכרעה

8. לאחר שמיעת הראיות ושקילת טענות הצדדים מצאתי כי דין התביעה להתקבל.

מסגרת הדיון

9. להלן יידונו הסוגיות הבאות לפי סדר זה:

א. אחריותו הנזיקית של הנתבע למעשה הירי;

ב. הקשר הסיבתי בין מעשה הירי למות המנוח;

ג. שיעור הנזק והפיצוי.

אחריותו הנזיקית של הנתבע למעשה הירי

10. כפי שיפורט להלן, מארג של ראיות נסיבתיות מוביל למסקנה כי במאזן ההסתברויות, האפשרות שהירי בוצע באופן רשלני ובנסיבות בלתי מוצדקות, מסתברת בהרבה מהגרסה שנטענה מפי הנתבעים בהליך זה.

להלן נסקור את המארג הראייתי האמור, כאשר תחילה יובאו ראיות ונסיבות "חיצוניות", הקשורות לזירת האירוע ולהודעות של עדים שהיו במקום, ובהמשך תיסקר גרסת הנתבע, העד החשוב ביותר לעניין נסיבות הירי, אשר מצטרפת למסקנה בדבר היות הירי בלתי מוצדק.

א. ראיות "חיצוניות"

הרקע לאירוע

11. ביום האירוע שימש הנתבע מש"ק גליל עליון.

בסביבות השעה 14:30 קיבל הנתבע שיחת טלפון ממנהל גידולי שדה של קיבוץ "הגושרים", אשר דיווח על רכב "סקודה" בצבע לבן בו נוסעים אנשים החשודים בגניבת מצבר מאזור גידולי השדה בקיבוץ.

12. בעקבות דיווח זה נכנס הנתבע לרכב משטרתי "סמוי" (הכוונה לרכב עם לוחיות רישוי רגילות וללא סימון משטרתי), יצא לבדו משדה אליעזר, ונסע עד שהגיע לכביש 918. ביני לביני, קיבל הנתבע דיווח על כך שרכב הסקודה חמק מרכב אחר שרדף אחריו.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 62998-11-16

תיק חיצוני:

1. בהגיע הנתבע לאזור "דרדרה", הוא זיהה רכב סקודה לבן שחלף על פניו במהירות. הנתבע חשד שמדובר ברכב בו נסעו החשודים בגניבת המצבר, עשה פניית "פרסה", והחל לדלוק אחרי רכב הסקודה. לטענת התובע, בשלב זה הסירנה ברכבו, כמו גם אורות "צ'קלקה" היו מופעלים, ואולם התובעת מכחישה זאת (על סמך ראיות שאין טעם להכביר עליהם מילים בשלב זה). עוד טוען הנתבע, כי בשלב זה הוא זיהה שברכב יושבים שלושה אנשים (נציין כי עדות זו, עליה חלקה התובעת, לא נסתרה, ואף יש לה תימוכין בחומר הראיות).

14. כך החל לו מרדף בו רכב הנתבע דולק בעקבות רכב הסקודה. מחומר הראיות לא ניתן לקבוע כמה בדיוק ארך מרדף זה, כאשר לטענת הנתבע רכב הסקודה נסע במהלך המרדף במהירות מופרזת, בצורה פרועה, ותוך סיכון חיי נהגים אחרים שנסעו בכביש.

15. בהגיע רכב הסקודה לאזור הסמוך לאתר "הרפטינג" של נהר הירדן, ניסה הרכב לפנות ימינה לכיוון דרך עפר, ואולם הוא נכנס לתוך תעלת ניקוז, ונעצר שם כאשר הוא נוטה לצדו השמאלי (ראו למשל תמונות 5 ו-6 במוצג נ/2). בשלב הזה יצא הנתבע מרכבו והחל להתקרב רגלית אל רכב הסקודה, כאשר במקביל מרכב הסקודה יצאו יושביו. או אז נתקלו המנוח והנתבע זה בזה.

16. נעצר כאן את התיאור, שכן המתואר לעיל, ברובו, אינו שנוי במחלוקת. מכאן ואילך מתפצלות דרכיהם של הצדדים באופן מהותי, שכן הם חלוקים ביחס לנסיבות שהביאו את הנתבע לירות במנוח. הראיה המרכזית בנדון היא עדות הנתבע עצמו, ואולם טרם נבחן עדות זו נעמוד על ראיות "חיצוניות", המושתות על עדויות ומסמכים שונים שהוצגו לפניי, ואשר יש בהן כדי לשפוך אור על שאירע באותו יום.

ממצאים בזירה

I. כדורים וקליעים

17. אין חולק כי בשלב מסויים הוציא הנתבע אקדח שהיה ברשותו מתוך נרתיק (שם היה תפוס בקליפס), ובשלב מסויים הוא דרך את האקדח.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 62998-11-16

תיק חיצוני:

1 באותו יום המחסנית באקדח זה היתה מלאה, או למצער כמעט מלאה (ראו עדות הנתבע,
2 עמ' 44 לפרוטוקול, שורות 31-32).
3 במהלך האירוע, כך הודה הנתבע בעדותו הנ"ל, הוא רוקן כמעט את כל המחסנית (שאמורה
4 להכיל בין 13 ל- 14 כדורים – ראו למשל הודעת הנתבע במח"ש מיום 2.11.11, עמ' 5, שורה
5 18).
6 מעדות הקצין שפרק את המחסנית לאחר האירוע עולה כי לאחר האירוע נמצא במחסנית
7 כדור בודד (ראו את הודעת השוטר יואב קלינבוים, מוצג ת/2, עמ' 1 שורה 21).
8

9 18. בסמוך לרכב הסקודה נמצאו לאחר האירוע שלושה תרמילים, ושרידים של חומר החשוד
10 כקליע (ראו תמונה מס' 10 במוצג נ/2).
11 כל הללו נמצאו במרחק מטרים ספורים מהרכב.
12 מלבד שלושת התרמילים הנ"ל, והשריד של הקליע הבודד, לא נמצאו בזירה עדות
13 לתרמילים/קליעים נוספים, מלבד אחד, במרחק של כ- 150 מטרים משם (על כך בהמשך).
14 עובדה זו היא בעלת חשיבות, שכן היא מותירה מספר לא מבוטל של קליעים/תרמילים
15 אשר יצאו מהמחסנית במהלך התקרית, ואין יודעים מה עלה בגורלם.
16

17 19. יש לציין כי הנתבע טען שאת כל הכדורים הוא ירה בעומדו במקום אחד, סמוך למקום בו
18 נמצאו התרמילים/שרידי הקליע הנ"ל לידי רכב הסקודה, וזאת כמודגם בתמונה מס' 19
19 במוצג נ/2 (ראו עדותו בעמ' 45 לפרוטוקול, שורות 29 עד 39).
20

II. צורת חדירת הקליע לגוף המנוח

21
22
23 20. הקליע שפגע במנוח חדר דרך ירך ימין, ופגע בווריד הירך הימני.
24 קליע זה חדר מהחלק האחורי של הירך (ראו למשל דו"ח נתיחת גופת המנוח, סעיף 7, עמ'
25 94 בתיק שצורף לתעודת עובד הציבור מיום 13.1.19).
26 מדובר בנתון מהותי, שכן בהמשך הדברים הנתבע יידרש להסביר כיצד נכנס הקליע דרך
27 החלק האחורי של הירך, בשים לב לגרסתו לפיה הוא ביצע את הירי בעודו מצוי פנים אל
28 פנים מול המנוח.
29

III. הימצאות כדור במרחק 150 מטרים מרכב הסקודה

30
31
32 21. השאלה היכן נורה המנוח מצויה במחלוקת בין הצדדים.
33 הואיל והנתבע טען שאת כל הכדורים הוא ירה בעומדו ליד המנוח, כששניהם מצויים ליד
34 הרכב, עולה מגרסתו כי המנוח נורה בהיותו בסמוך לרכב הסקודה.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 62998-11-16

תיק חיצוני:

1 התובעת טוענת כי הממצאים בזירה, כמו גם גרסאות הנתבע, מלמדים שהמנוח נורה הרחק
2 משם.
3
4 22. אין חולק כי לאחר ההיתקלות בין הנתבע למנוח ליד רכב הסקודה, ברח המנוח משם רגלית
5 לכיוון דרום, והגיע לחניון הרפטינג, המצוי כ- 150 מטרים מהמקום בו נעצר רכב הסקודה
6 (תמונות מס' 22 ו- 24 במוצג נ/2 ממחישות את היחס, מבחינת מיקום גיאוגרפי, בין המקום
7 בו נעצרה הסקודה, לבין המקום בו מצוי חניון הרפטינג).
8 אותה עת, רכב הסעות מסוג "מיניבוס" חנה בחניון הרפטינג, בו ניתן להבחין בתמונה 23
9 במוצג נ/2.
10 לאחר האירוע התברר כי אחד הקליעים שיצא מאקדחו של הנתבע מצא את דרכו לרכב
11 הסעות זו, חדר דרך הדופן השמאלי של המיניבוס, ויצא מעברו השני של הרכב (ראו למשל
12 תמונות 27 ו- 29 עד 34 למוצג נ/2).
13 מדובר בנתון חשוב ומהותי, שכן בהמשך הדברים נראה כי הנתבע נדרש להסביר הכיצד זה
14 הגיע הקליע האמור למיניבוס, אם הנתבע טוען שהירי כולו בוצע במרחק של 150 מטרים
15 משם (ונגלה כבר כעת שלא ניתנה תשובה המניחה את הדעת לקושיה זו).
16

IV. סימני דם

17
18
19 23. בסמוך לרכב הסקודה לא נמצאו סימני דם, למעט כתמים החשודים כדם (ממצא 2 בתמונה
20 מס' 10 במוצג נ/2).
21 לטענת התובעת, הדבר שולל את האפשרות שהמנוח נורה בסמוך לרכב הסקודה, שכן
22 הקליע פגע באחד הוורידים הגדולים בגוף, דבר שהיה גורם לפרץ דם מאסיבי במקום
23 הפגיעה.
24
25 24. כאמור, אין חולק שהמנוח ברח רגלית ממקום עצירת הסקודה, והגיע לחניון אתר הרפטינג.
26 המנוח עבר את החניון, ובהמשך הגיע למכולה בה הוא הסתתר (ראו תמונות 37 עד 41,
27 הממחישות את כיוון הליכתו).
28 בסמוך לפני הכניסה למכולה נמצאו כתמים החשודים כדם (ראו תמונות 41 ו- 46).
29 בתוך המכולה עצמה, ובסמוך לכניסה אליה, נמצא כתם גדול החשוד כדם, ולידו שקית
30 ניילון עליה נמצאו כתמים החשודים כדם (ראו למשל תמונות 44 ו- 47).
31
32 25. מהראיות עולה כי מנהל אתר הרפטינג (אורי יגלי), הבחין במנוח כשהוא מסתתר בתוך
33 המכולה, וקרא לאחד מהעובדים במקום, בשם איימן הייב, בכדי שסייע למנוח.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 62998-11-16

תיק חיצוני:

1 אותו איימן הייב (שעל עדותו נתעכב בהמשך), מסר בהודעתו למשטרה (ת/6) שהוא הגיש
2 עזרה ראשונה למנוח, ואז הסיע אותו, לבקשתו, לבית הורי בכפר טובא זנגריה.
3 יש לציין כי הציוד של העזרה ראשונה נלקח, כך נראה, ממשרדי ההנהלה באתר (ראו
4 תמונות 49 עד 51).

V. סיכום ממצאים מהזירה, ותהיות בנדון

- 5
6
7
8 26. עד כאן ממצאים מהזירה.
- 9 נשוב ונתייחס אליהם בעת סיכום הראיות, ואולם נשים אל לב שהן מעלות מספר תהיות
10 מהותיות, העומדות לפתחו של הנתבע, אשר ביצע את הרי:
11 - הין נמצאים שאר הכדורים שהיו במחסנית, אשר נורו באותו יום, ולא נמצאו במקום
12 לאחר מכן?
13 - כיצד חדר קליע דרך החלק האחורי בירך של המנוח?
14 - מדוע לא נמצאו סימני דם ליד רכב הסקודה (למעט שני כתמים זעירים), למרות
15 שהקליע פגע באחד הוורידים הגדולים בגוף, ובשים לב לגרסת הנתבע לפיה הירי כולו
16 בוצע בסמוך לרכב הסקודה?
17 - כיצד הגיע קליע מתוך אקדחו של הנתבע לרכב מיניבוס שעמד כ- 150 מטרים ממקום
18 הימצאות הסקודה, אם הנתבע טוען שכל הירי בוצע בסמוך לרכב הסקודה?
19 - מדוע דווקא כתמי הדם הגדולים מופיעים בסמוך למכולה המרוחקת מעל 150 מטרים
20 ממיקום הסקודה, כאשר לאורך המסלול שבין הסקודה לבין המכולה לא נמצאו סימני
21 דם כלשהם?

22
23 27. נגלה כבר כעת, כי עדותו של הנתבע לא הניבה הסברים המניחים את הדעת בנדון.
24 על כך בהמשך.

הודעות של עדי ראיה ושוטרים

25
26
27
28 28. טרם נפנה לבחון את עדות הנתבע ואת גרסאותיו השונות, נבחן הודעות של עדי ראיה
29 ושוטרים, שהוגשו כראיות בהליך זה.
30 מדובר באנשים שהבחינו במתרחש בזמן אמת, כמו גם בשוטרים שהגיעו לאחר מכן לזירה,
31 ושמעו דברים מפי הנתבע
32 בחינה זו תאפשר לנו פרספקטיבה מלאה יותר לצורך בחינת עדות הנתבע.
33

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 62998-11-16

תיק חיצוני:

29. להלן תמצית גרסת אנשים שעברו במקום באותו יום, ומסרו למשטרה הודעות שהוגשו
במסגרת ההליך:

- אדם בשם סולימן וואב (הודעתו סומנו ת/4) מסר כי בהגיעו במרחק קצר מאוד מהרפטינג, הבחין בשני כלי רכב לידם עמדו שני "בחורים צעירים", כאשר האחד עם אקדח "מאיים" (שורה 14 להודעתו), והבחור השני עמד מולו (שורה 27). מר וואב מסר כי הוא לא ראה מגע פיזי בין השניים, ומהודעתו עולה כי היא מיהר לחלוף על פני המקום.

- הגב' עפרה רוה (ת/5) מסרה כי בנוסעה באזור היא הבחינה ברכב לבן (ככל הנראה הסקודה) עוקף אותה במהירות, ובהמשך ברכב שביצע "פרסה" ודלק אחריו. הגב' רוה מסרה כי לאחר מכן הבחינה ברכב שעקף אותה בתוך תעלה, ולידו הרכב שרדף אחריו, עם צ'יקלקה בתוך הרכב. עם זאת היא מסרה כי בעת שהרכב עשה פרסה היא לא הבחינה באורות משטרה מהבהבים בתוכו, וגם לא שמעה כריזה. בהודעה עוקבת מסרה הגב' רוה כי בחולפה על פני הרכבים היא הבחינה בשני גברים, האחד "החזיק ביד צינור גדול ארוך מאוד והרביץ לשני", וכי לאחר שהמשיכה בנסיעה איטית שמעה ירייה אחת, וראתה שהאדם השני "שבלי הצינור" צעק, כאשר בהמשך האדם שהחזיק באקדח ירה באוויר (יש לציין כי לא ממש ברורה מהודעה זו זהות האדם שהחזיק בצינור, כאשר נציין כי לא נמצאו בזירה סימנים כלשהם של צינור כאמור). בהמשך מסרה הגב' רוה כי היא חושבת שהאדם שהחזיק בצינור בא מכיוון הרכב שהיה בתעלה. כאן חשוב לציין שהנתבע מעולם לא טען, כי המנוח, או אדם אחר, הכה בו באמצעות צינור.

- מר אדר אילן עבר במקום האירוע בסביבות השעה 15:15, והבחין ברכב הסקודה בתוך התעלה. מהודעתו במשטרה (ת/3) עולה כי הוא הבחין בשני גברים, כשאחד מהם עם אקדח שלוף המכוון אל עבר האחר, כאשר בידו השמאלית של מי שאחז באקדח היתה אלה (שורות 9-10 בעמוד 2 להודעה). מר אדר הוסיף כי האדם שאליו כוון האקדח ניסה לשלוח ידיים לעבר מחזיק האקדח ולהתקרב אליו, כשבשלב זה מר אדר חלף על פניהם.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 62998-11-16

תיק חיצוני:

- 1 - מר פתחי הייב היה בין יושביו של רכב הסקודה, וביום 21.12.11 הוא מסר הודעה
2 למשטרה (ת/7).
3 בהודעתו סיפר כי עת נסע הוא והמנוח ברכב הסקודה רכב כסוף (השייך לנתבע) החל
4 לרדוף אחריהם ולירות לעברם, כאשר העד סבר בזמן המרדף שהדבר הוא על רקע
5 סכסוך עם משפחה אחרת בכפר.
6 עד זה מסר כי לאחר שרכב הסקודה נכנס לתעלה, הוא יצא ממנו וברח משם, ובעשותו
7 כך שמע יריות.
8 מר הייב מסר כי הוא הבחין בנתבע (אותו תיאר כ- "ג'לוב קירח עם משקפיים"), יורה
9 עם היד מושטת קדימה, כשהוא עומד על השביל.
10 העד הוסיף כי המנוח יצא מהרכב וברח משם לפניו.
11
12 - אדם נוסף שהיה ברכב הסקודה, מר הייב מוחמד, מסר בהודעתו למשטרה (ת/8) כי
13 לאחר שהרכב ירד לתעלה, יצאו שלושת יושביו מתוכו, כאשר הוא ופתחי הייב הנ"ל
14 בורחים לכיוון אחד, והמנוח בורח לכיוון שני.
15 העד מסר כי הוא ראה את הנתבע רץ אחרי המנוח ויורה לכיוון שלו (שורה 7).
16 עוד הוסיף העד כי הם ברחו מהמקום משום שחששו מהנתבע שירה לעברם, והם חשבו
17 כי מדובר ב- "חיסול" (שורה 89).
18
19 - עדויות נוספות בנדון עולות מתמליל שיחות שהתקבלו במרד"מ (מרכז דיווח מבצעי של
20 המשטרה) וזאת בסמוך לאירוע (ת/9).
21 ממסמך זה עולה כי שני עדים מסרו שהם הבחינו ברכבים המעורבים, לידם היו שני
22 אנשים שהתקוטטו.
23 אחד העדים, אישה בשם שרון, מסרה כי הבחינה בשני אנשים מתקוטטים, אחד עם אלה,
24 ואז שמעה ירייה.
25 עד שני מסר שראה זוג אנשים במקום, "אחד מאיים עם אקדח".
26
27 30. מעבר לעדויות הללו, הוצגו הודעות בכתב של שוטרים שהיו במקום ושוחחו עם הנתבע.
28 השוטר אילן וזאנה מסר בהודעתו (ת/1), כי במהלך דיווח של הנתבע במערכת הקשר, מסר
29 הנתבע שתוך כדי מאבק עם חשוד ניסה החשוד לחטוף את נשקו (שורות 2-3 בעמוד השני
30 להודעה).
31 בהמשך מסר השוטר וזאנה כי הנתבע סיפר לו שהתקוטט עם שניים, וכי לאחר שאחד ברח
32 הוא התקוטט עם האחר, שניסה לחטוף את האקדח, בעקבות כך "נורו כמה יריות" (שורות
33 12 עד 15 להודעה).

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 62998-11-16

תיק חיצוני:

1 השוטר וזאנה הדגיש כי הנתבע מסר לו שהוא נאבק עם אחד החשודים שניסה להשתלט על
2 נשקו.
3 שוטר נוסף שהגיע לזירה היה יואב קלינבויים שמסר בהודעתו (ת/2), כי הנתבע סיפר לו שהוא
4 נאבק עם חשוד אחד שלבש בגדים שחורים (המנוח לבש בגדים שחורים באותו יום – א.ס.),
5 שניסה גם להשתלט לו על האקדח, וכי אותו חשוד "הצליח לברוח ממנו והוא (הנתבע – א.ס.)
6 אמר יריתי באוויר ואחר כך לכיוון הרגליים" (שורות 2 עד 5 להודעה).
7

עדות הנתבע וגרסאותיו

8
9
10 31. כעת אנו מגיעים לעדותו של הנתבע, העד המרכזי בכל הנוגע לנסיבות האירוע.
11 הנתבע הוא זה אשר החזיק באקדח וירה ממנו את הקליע שפגע במנוח, ומשכך הוא אוצר
12 אצלו את המידע המיטבי בכל הנוגע לנסיבות האירוע.
13

14 32. חוששני, כפי שיפורט להלן, שעדות הנתבע לפניי הותירה רושם לא חיובי, בלשון המעטה.
15 מתברר שהנתבע לא מסר לאורך הדרך גרסה אחידה וסדורה, אלא מסר גרסאות שהשתנו
16 לאורך ציר הזמן.
17 זאת ועוד, הסבריו לפניי בנוגע לתהיות שעלו מממצאים בזירת האירוע לא הניחו את הדעת,
18 ועדותו לא השתלבה עם הודעות של עדים שנסקרו לעיל.
19

התפתחות גרסת הנתבע

20
21
22 33. הגרסה הראשונה נמסרה ע"י הנתבע למרד"מ, דקות ספורות לאחר האירוע (ראו עדות
23 הנתבע, עמ' 26 לפרוטוקול, שורה 33).
24 מתמליל השיחה עם מרד"מ (ת/9) עולה כי הנתבע מסר למוקד את הדברים הבאים (עמוד 1
25 לתמליל):

26 "השוטר יצא מהרכב, הנוסע קפץ ונמלט לכיוון מערב והנהג יצא מהרכב, השוטר הודיע לו
27 לעצור והנ"ל לא עצר, השוטר שלף נשקו והודיע לו לשכב על הארץ, הנ"ל סירב והתקרב
28 לעבר השוטר וצעק מה עשיתי ואז ניסה לתפוס את ידו של השוטר, השוטר הכה את הנ"ל
29 עם אלה על ידיו והנ"ל עדיין המשיך להתנגד, השוטר ביצע ירי באוויר, כמה כדורים בודדים,
30 ועדיין המשיך הנ"ל להתנגד, השורט (כך במקור – א.ס.) ביצע ירי לכיוון הרגליים והנ"ל ברח
31 מהמקום לכיוון דרום."
32

33 34. בדיעבד הנתבע התנער מגרסה זו, לרבות במסגרת ההליך שלפניי, וטען שהגרסה אינה משקפת
34 את המציאות.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 62998-11-16

תיק חיצוני:

- 1 לטענת הנתבע, עת מסר את הדיווח האמור למרד"מ הוא היה נסער ומבולבל, ורק לאחר מכן,
2 כאשר "נרגעים ועושים את הסדר", הוא העביר את הגרסה בצורה "נכונה" (עמ' 27
3 לפרוטוקול, שורות 30 עד 36).
4 עוד טען הנתבע בעדותו לפניי, כי בזמן הדיווח האמור הגיעו שוטרים למקום, אשר כל אחד
5 ייעץ לו מה לומר כדי לעמוד בנוהלי פתיחה באש, דבר שהשפיע על תוכן הדיווח למרד"מ (עמ'
6 52 לפרוטוקול, שורות 23 עד 27).
7 כבר בנקודה זו ניתן להצביע על בעייתיות לא מבוטלת ביחס לגרסת הנתבע, אשר מודה כי
8 מסר דיווח לא נכון למרד"מ, ועשה זאת, כך לדבריו, ביו היתר על פי עצת חבריו, כדי לעמוד
9 בנוהלי הפתיחה באש.
10
11 35. הגרסה השניה שמסר הנתבע היתה לחוקרי מח"ש, במהלך חקירתם את האירוע, וזאת
12 במסגרת מספר הודעות בכתב, אשר צורפו לתצהיר עדותו הראשית.
13 בהודעה שמסרה הנתבע ביום 2.11.11 הוא סיפר כי לאחר שיצא מרכבו, יצאו מרכב הסדוקה
14 שני אנשים לקראתו, דבר שהוביל להיתקלות עימם ולמאבק עם שניהם, שכלל שימוש באלה
15 ע"י הנתבע (שורות 13 עד 21 בעמוד 2 להודעה).
16 הנתבע הוסיף כי תוך כדי מאבק הוא הרגיש שהשניים מנסים להוציא את האקדח מהנרתיק
17 (שורות 25-26 בעמ' 2 להודעה), וכי תוך כדי מאבק בשניים "בוצעו מספר יריות", ובעקבות
18 כך הלך הנתבע לאחור, וירה כמה כדורים באוויר (שורות 1 עד 4 בעמ' 3), דבר שהוביל לכך
19 שאחד החושדים ברח לכיוון מערב והשני (המנוח) ברח לכיוון דרום.
20 בהמשך מסר הנתבע כי הוא לא התכוון לירות, אלא שהדבר קרה בגלל המאבק עם השניים
21 (שורות 26-27).
22 יש לציין כי הודעה זו נמסרה לאחר שנודע לנתבע על מות המנוח.
23 **כבר כעת ניתן להצביע על שוני מהותי בין גרסה זו לגרסה שנמסרה למרד"מ, כאשר בהתאם**
24 **לגרסה זו, וכחוט השני שעובר בה, מדגיש הנתבע שוב ושוב מאבק בשני חשודים בו זמנית,**
25 **ולא באחד כפי שטען למרד"מ, כאשר לטענתו השניים יחדיו ניסו לחטוף את נשקו, בעוד**
26 **שבדיווח שנמסר על ידו למרד"מ, הוא לא טען שהחשוד (היחיד שנאבק בו לפי גרסה זו)**
27 **ניסה לחטוף את נשקו (אלא טען שהחשוד ניסה לתפוס את ידו).**
28
29 36. בהודעה עוקבת למח"ש שנתן הנתבע ביום 9.11.11, טען הנתבע כי הוא ביצע את הירי "כמפלט
30 אחרון" (שורה 8), מאחר והשניים תקפו אותו פיזית וניסו להשתלט עליו.
31 הנתבע שב ואמר כי הוא הוציא את הנשק משום שהרגיש שהשניים מנסים להוציאו
32 מהנרתיק; שהוא דרך את הנשק וירה בו תוך כדי מאבק עם השניים; ושלאחר מכן הוא גם
33 ירה באוויר (שורות 42 עד 47).

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 62998-11-16

תיק חיצוני:

1 הנתבע הוסיף כי המאבק כלל "מכות, היאבקות" (שורה 68), וכי בשלב בו החל הירי האצבע
2 שלו היתה על ההדק, תוך שהוא מוסיף "יריתי ללא שליטה עד שיעזבו אותו תוך כדי המאבק
3 איתם ובשלב השני יריתי באוויר כמה כדורים." (שורות 112-113).

4
5 37. בהודעה נוספת למח"ש מיום 22.12.11, עומת הנתבע עם עדויות לפיהן הוא נראה נאבק באדם
6 אחד בלבד, ולא שניים.
7 תשובתו בנדון היתה "אמרתי שנאבקתי עם שניים ואז אחד ברח ועם השני המשכתי,
8 הסברתי איך זה קרה בדיוק".

9
10 38. גרסתו השלישית של הנתבע היתה במסגרת תצהיר עדותו הראשית בהליך שלפניי, בו הוא
11 חזר על הגרסה שמסר במח"ש.
12 עם זאת, בתצהיר זה תיאר הנתבע מאבק שנמשך לכל אורך הדרך עם שניים, עד אשר שניהם
13 ברחו מהמקום (סעיף 24 לתצהיר), באופן שלא עולה בקנה אחד עם האמור לעיל בהודעה
14 למח"ש מיום 22.12.11 ולפיו בשלב מסויים אחד החשודים ברח, והוא המשיך להיאבק עם
15 השני.

16
17 39. אין צורך בבחינה דקדקנית מדיי כדי לעמוד על ההבדלים בין הגרסאות, ובייחוד על ההבדל
18 בין הגרסה למרד"מ לגרסאות שנמסרו למח"ש.
19 בעוד שהגרסה למרד"מ מספרת אודות מאבק עם חשוד אחד ויחיד (לאחר שהשני נמלט), ובה
20 מתואר נוהל מעצר אשר זכה להתנגדות מצד המנוח, באופן שגרם לנתבע לירות תחילה באוויר
21 ולאחר מכן לכיוון רגליו של המנוח, במח"ש הפכה הגרסה לתיאור של מאבק פיזי עם שני
22 חשודים בו זמנית, אשר הוביל תחילה לירי בלתי רצוני תוך כדי ניסיון השניים לחטוף את
23 הנשק (נתון מהותי שלא נזכר בדיווח למרד"מ) ולאחר מכן לירי באוויר.

עדות הנתבע לפניי

24
25
26
27 40. בעדותו לפניי נדרש הנתבע להתמודד עם שני קשיים עיקריים:

- 28
29 - שינויי הגרסאות המתוארים לעיל;
30 - מענה לתהיות נוכח ממצאים בזירה.

31
32 סבורני כי עדותו של הנתבע לא סיפק מענה הולם בשני מישורים אלה.
33

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 62998-11-16

תיק חיצוני:

- 1 הסברי הנתבע אודות שינוי הגרסאות .I
2
3 41. בעדותו לפניי שב הנתבע והעלה את ההסבר לפיו הדיווח למרד"מ היה שגוי מפאת לחץ ובלבול
4 בו היה מצוי, כמו גם לחץ מצד חבריו שייעצו לו כיצד יש לדווח על האירוע בכדי לעמוד בנוהלי
5 הפתיחה באש.
6 הסבר זו נסמך על עדותו היחידה של הנתבע, מבלי שהובאו לצדה ראית נוספות; הוא נמסר
7 לפניי באופן לא משכנע; וההיגיון הפנימי שלו לקה בחסר (שכן לא ברור מדוע בלבול ולחץ
8 הובילו את הנתבע לתאר בפרוטרוט כיצד ניסה לעצור אדם אחד, וכיצד ירה באוויר ואחר כך
9 לכיוון הרגליים, ויום למחרת הוא "נרגע" באופן שגרם לו למסור גרסה אודות מאבק ממושך
10 עם שניים שניסו לחטוף את נשקו).
11
12 42. אלא שבכך לא תמו התהיות בנדון.
13 הגרסה בה דבק הנתבע בהליך שלפניי, ואשר היתה דומה לזו שהועלתה במח"ש, היתה שהוא
14 נאבק לכל אורך הדרך בשני חשודים שניסו לחטוף את נשקו.
15 אלא שגרסה זו לא עולה בקנה אחד עם מספר לא מבוטל של תיאורים מפי עדי ראיה, שראו
16 את הנתבע מנסה להשתלט על אדם אחד בלבד, כשהוא מכוון לעברו נשק, והיא גם אינה עולה
17 בקנה אחד עם דברים שמסר הנתבע בעצמו לשוטרים וזאנה וקלינבויים שהגיעו למקום.
18 יתרה מכך, בתצהיר עדותו הראשית "שכח" הנתבע, כך נראה, שבהודעתו האחרונה למח"ש
19 הוא סיפר כיצד במהלך המאבק נטש אחד החשודים את המקום, וזאת כדי להסביר כיצד זה
20 שמספר עדים ראו אותו נאבק עם אדם אחד בלבד, וטען בסעיף 24 לתצהיר כי השניים ברחו
21 יחדיו.
22 עדותו של הנתבע לפניי לא הצליחה לספק הסבר המניח את הדעת בהקשרים אלה.
23
24 43. זאת ועוד. גם במהלך חקירתו הנגדית המשיך לחול שינוי בגרסת הנתבע.
25 הדבר התרחש עת נשאל הנתבע אודות סבירות גרסתו לפיה הוא לא רדף אחרי החשודים
26 שברחו ממנו.
27 בתגובה לכך טען הנתבע, כי הוא התחיל לרדוף אחרי המנוח לכיוון הרפטינג, ולאחר מספר
28 מטרים חזר אחורנית, מתוך חשש להימצאות חשוד שלישי ליד רכב הסקודה (עמ' 41
29 לפרוטוקול).
30 מדובר בנתון שאין לו זכר בגרסאותיו הקודמות של הנתבע, ואשר הועלה לראשונה במהלך
31 החקירה הנגדית, כתשע שנים לאחר האירוע.
32 הנתבע עומת עם הדבר, ונתבקש להסביר מדוע כבש גרסה זו, ובתשובה לכך ענה כי "אני צריך
33 לעבור על חומר, אני לא, יש פה מלא נספחים ואין סוף מילים" (עמ' 42 שורות 24-25).
34

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 62998-11-16

תיק חיצוני:

1 44. בכך לא הסתיימו התהיות לגבי שינויי הגרסאות.
2 לקראת סוף חקירתו הנגדית, ולאחר שנשאל שוב ושוב ביחס לסטייה מהגרסה שנמסרה
3 למרד"מ, מסר הנתבע, כמעט בלי משימ, כי לאחר הדיווח למרד"מ ולפני עדותו בפני חוקרי
4 מח"ש, הוא עבר בזירת האירוע מעין "תחקיר" עם מפקד המרחב של מג"ב.
5 הנתבע סיפר אודות "תחקיר" שנערך בארבע עיניים; כאשר נשאל הנתבע מה אמר בתחקיר
6 השיב "סיפרתי לו (הכוונה למפקד – א.ס) את כל האמת" (עמ' 54); וכאשר נשאל מה אמר לו
7 מפקד המרחב השיב "מה הוא אמר לי? לא זוכר מה הוא אמר לי".
8 העובדה שהנתבע עבר "תחקיר", אשר התגלה לראשונה רק בחקירתו הנגדית, ואשר אודותיו
9 לא ידע לומר מה נאמר לו במסגרתו, ביחד עם העובדה לפיה למחרת היום הוא התייצב
10 בחקירת מח"ש ומסר גרסה שונה באופן מהותי מזו שנמסר דקות לאחר האירוע, מטילה דופי
11 של ממש בעדות הנתבע ובאמינות גרסאותיו.
12

13 45. מלבד העובדה ששינויי הגרסאות, מבלי שנתלווה להם הסבר המניח את הדעת, פוגמים באופן
14 מהותי בעדותו של הנתבע, הם מעלי את השאלה מה הניע את הנתבע לשנות את גרסאותיו
15 באופן הנ"ל.
16 כפי שכבר נרמז לעיל, וכפי שגם נראה בהמשך, מכלול הראית מלמד, במאזן ההסתברויות,
17 שהדבר נבע מרצונו של הנתבע להרחיק עצמו מביצוע ירי שבוצע בנסיבות בלתי מוצדקות.
18

19 הסברי הנתבע לגבי ממצאים בזירה II.

20
21 46. לעיל עמדנו על אי התמודדות הנתבע עם שינויים שחלו בגרסתו.
22 להלן נעמוד על אי התמודדות הנתבע עם תהיות העולות מהממצאים בשטח.
23

24 47. כאמור, באקדח אותו נשא הנתבע ביום האירוע, היתה עובר לאירוע מחסנית מלאה או כמעט
25 מלאה, אשר הכילה בין 13 ל- 14 כדורים.
26 עוד ראינו כי הנתבע טען שהוא רוקן במהלך האירוע כמעט את כל תכולת המחסנית, כאשר
27 השוטר קלינבוים מצא כדור אחד במחסנית עת פרק את האקדח לאחר האירוע.
28 הנתבע טען כי כל הירי בוצע בנקודה אחת בסמוך לרכב, אותה רואים בתמונה מס' 19.
29 והנה, בסמוך לאותה נקודה נמצאו שלושה תרמילים, ושרידים של כדור אחד.
30 אם "נפחית" גם את הכדור שנמצא במיניבוס, ואת הכדור האחד שנמצא במחסנית בתום
31 האירוע, נמצא שחסרים עדיין בין שבעה לשמונה כדורים/תרמילים שלא ברור מה עלה
32 בגורלם.
33 היכן הם אותם כדורים/תרמילים? מדוע זכרם לא נמצא ליד הרכב, אם הנתבע טוען שכל הירי
34 בוצע משם?

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 62998-11-16

תיק חיצוני:

- 1 גרסאותיו השונות של הנתבע לא עולות בקנה אחד עם תהיה זו, וחקירתו לפניי לא סיפקה
2 לכך הסבר המניח את הדעת.
3
- 4 48. להשלמת התמונה בנדון יש להזכיר את עדותו של השוטר זיו צמח, שערך תחקיר בזירה וסיכם
5 את ממצאיו במוצג נ/2.
6 עדות זו כשלעצמה העלתה תהיות לא מעטות, כאשר מר צמח מסר, בין היתר, כי הוא לא שאל
7 את הנתבע ביום האירוע בכמה כדורים ירה; הוא לא זכר אם ראה את המחסנית באותו יום;
8 הוא לא חיפש תרמילים במקום אחר מלבד המקום שליד רכב הסקודה; והוא לא חיפש
9 תרמילים/כדורים במסלול הבריחה של המנוח מהרכב לחניון הרפטינג.
10
- 11 49. כפי שפורט לעיל, הקליע שפגע במנוח חדר דרך החלק האחורי של הירך.
12 הדבר מעלה לא מעט תהיות, לרבות בשים לב לגרסה עליה חזר הנתבע שוב ושוב, ולפיה בעת
13 שנאבק עם המנוח, פניו היו אל מול פני המנוח.
14 הנתבע נשאל על כך בחקירתו לפניי, והשיב כי הוא אינו יודע כיצד קרה הדבר (עמ' 39 שורה
15 24).
16 יש לציין כי גם בחקירתו במח"ש נשאל הנתבע אודות כך, וגם שם לא ידע להסביר את הדבר.
17 למותר לציין כי פצע כניסה שכזה עולה בקנה אחד עם ירי שנעשה כאשר המנוח נמצא עם גבו
18 לנתבע, ייתכן תוך כדי בריחה.
19
- 20 50. כאמור, כ- 150 מטרים מהמקום בו עמד רכב הסקודה, חנה מיניבוס בחניון הרפטינג, אליו
21 חדר קליע שנורה מאקדחו של הנתבע.
22 אם הנתבע אכן ביצע את כל הירי ממש סמוך לרכב הסקודה (כך גרסתו), כיצד זה הגיע הכדור
23 אל רכב המיניבוס במרחק 150 מטרים משם, דווקא באזור אליו ברח המנוח?
24 הנתבע נדרש לקושיה זו בחקירתו הנגדית, והסבריו בנדון, שוב, לא הניחו את הדעת.
25 הנתבע טען כי "יכול להיות שעפו כדורים לכל עבר. כן. זה קרוב. 150 מטר לכדור זה כלום"
26 (עמ' 50 לפרוטוקול שורה 14).
27 כאשר עומת הנתבע עם גרסתו הוא, לפיה הירי בוצע כלפי מטה או לחלופין למעלה באוויר,
28 דבר שמקשה להסביר כיצד הגיע הקליע מהמקום הנראה בתמונה 19 עד המיניבוס, השיב כי
29 ההסבר לכך הוא תופעת "רתע", הנלווית לפעולת הירי.
30 הסברי של הנתבע בנדון לא היו משכנעים, בלשון המעטה, מה עוד שהם לא נתמכו בחוות דעת
31 של מומחה, באופן שהיה מצופה מהנתבע ומהנתבעת, הן בזמן אמת (בעת עריכת תחקיר של
32 האירוע בסמוך להתרחשותו) והן במסגרת ההליך המשפטי.
33

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 62998-11-16

תיק חיצוני:

51. ראוי להפנות את תשומת הלב להתנהלות הנתבע בחקירת מח"ש, עת נשאל אודות סוגיה זו באופן ספציפי (שורות 135 עד 140).
באותו מעמד התחיל הנתבע לתת הסברים; הוא לא מסר את ההסברים שנמסרו לפני; ומייד לאחר מכן ביקש להפסיק את החקירה, בטענה שהוא צריך להרגיע את אשתו, כאשר לאחר חידוש החקירה הוא לא נדרש עוד להתמודד עם קושיה זו.

הלך הרוח של הנתבע עובר לאירוע ובמהלכו

52. כפי שנאמר לעיל, בזמן אמת קיבל הנתבע דיווח על חשד לגניבת מצבר משדה חקלאי.
על רקע זה הוא רדף אחרי רכב הסקודה, כשאינו יודע את זהות היושבים בו (כך הוא אישר בעדותו לפני).

53. בסמוך לאחר האירוע, עת נחקר הנתבע במח"ש, הוא טען כי הוא הופתע נוכח חוסר ההלימה בין אירוע זה (שהיה על פניו אירוע "קלי") לבין עוצמת ההתנגדות והאלימות שהופעלה כלפיו.
אלא שחקירתו הנגדית לפניי חשפה שגם בכך לא דייק הנתבע.

54. במהלך חקירתו הנגדית, מסר הנתבע, כמעט בלי משים, את הדברים הבאים (עמ' 20 לפרוטוקול):
"היה לנו מידע שהחבר'ה מהכנופייה הזו, עם כלי הרכב האלה, סקודות לבנות, הם מבצעים פעילות פשיעה חקלאית ולאומנית אצלנו. ומה זה לאומנית – גניבות וסחר בנשק, סחיטה ודמי חסות באיומים והם לא הצדיקים התמימים שאתה מנסה פה להציג. זה דבר אחד. דבר שני, היו לנו במהלך אוגוסט, אני לא זוכר אם זה היה ספטמבר עד נובמבר, 3 אירועים עם היתקלות נוספת, עם מרדפים, עם סיכון חיי אדם בנסיבות מחמירות ביותר. והחבר'ה האלה היו בבריחה מתמדת. לרוע מזלם באותו יום הם נמלטו מתחנת קריית שמונה אבל הם הגיעו אליי. זה הכל".

55. המדובר בדברים בעלי חשיבות רבה להבנת הלך הרוח של הנתבע עובר לאירוע ובמהלכו, באופן שגם יכול לשפוך אור במסגרת התחקות אחרי נסיבות הירי.
הנתבע החליט, מייד עם תחילת המרדף (או אפילו עוד לפני כן, כאשר קיבל את הדיווח) כי "החבר'ה" שישבו ברכב, שאת זהותם כלל לא ידע באותה עת, הם חלק מכנופייה העוסקת בין היתר בביצוע פשיעה לאומנית "אצלנו" (כך כלשונו), כאשר בהמשך הוא מתגאה בכך שחבר'ה אלה, שנמצאו בבריחה מתמדת, "הגיעו אליו" באותו יום "לרוע מזלם", כך לדברי הנתבע עצמו.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 62998-11-16

תיק חיצוני:

1
2 56. על רקע דברים אלה הופנו לנתבע שאלות על ידי בית המשפט, במסגרתן אישר שהנחת
3 העבודה שלו ביום האירוע היתה שמדובר בחברי כנופייה מסוכנים וחמושים, שגנבו מצברים
4 שהשימוש בהם הוא "רק למטעני חבלה" (עמ' 21 לפרוטוקול) וכי זו היתה הנחת העבודה עת
5 רדף אחרי הרכב וחתר למגע עם יושביו.
6

7 57. הלך רוח זו, שנחשף לראשונה רק בחקירתו הנגדית של הנתבע, יכול כאמור לשפוך אור על
8 הנסיבות בהן בוצע הירי.
9 הנתבע הניח שמדובר בחברי כנופייה מסוכנים וחמושים, למרות שהוא לא ידע את זהותם ולא
10 ראה אותם חמושים (בדיעבד גם מתברר שהם כלל לא היו חמושים).
11 הנתבע הניח שיושבי הרכב עוסקים בפעילות עבריינית בעלת גוון בטחוני-לאומני, למרות
12 שלא היה לו שמץ בסיס לכך, ולמרות שהדיווח שקיבל היה בדבר חשד לגניבת מצבר.
13 הנתבע רדף אחרי הרכב מתוך הנחת עבודה זו, כאשר לדבריו "איתרע מזלם" של יושבי
14 הרכב עת נתקלו דווקא בו.
15 ייתכן בהחלט שהדבר מסביר נתונים שהנתבע לא ידע להסבירם בעדותו לפניי – מדוע הוא
16 מיהר לשלוף את הנשק; מדוע דרך את הנשק; מדוע רוקן מחסנית שלמה; כיצד נפגע המנוח
17 בחלק האחורי של הירך; ומדוע יש סימנים לאפשרות שהירי לא בוצע רק ליד הסקודה.
18 כאמור, הנתבע סיפק הסברים מאולצים ולא משכנעים לכל אלה.
19 בכך יש נדבך נסיבתי נוסף למסקנה לפיה הירי לא היה מוצדק.
20

סיכום ומסקנות בשאלת האחיות

21
22
23 58. הנתבע היה העד המרכזי בעניין נסיבות ביצוע הירי, וחוששני שלא ניתן לקבל את גרסתו
24 בעניין זה.
25 הנתבע מסר מספר גרסאות; שינה את גרסתו לאורך הדרך כשהוא מקבל בזמן אמת "עצות"
26 בעניין האופן שבו יש להציג את הגרסה הנוחה לו ביותר; ומסר בבית המשפט עדות בלתי
27 משכנעת, שהותירה רושם שלילי.
28

29 59. בזמן אמת, הנתבע הניח, למן הרגע הראשון, שיושבי הסקודה הם חברי כנופייה חמושים
30 ומסוכנים, העוסקים בפשיעה בעלת גוון לאומני, אשר נמצאים בבריחה מתמדת, ואשר באותו
31 יום איתרע מזלם (כך לשיטת הנתבע) והם נתקלו בו.
32 מתוך הלך רוח זה רדף הנתבע אחרי הסקודה; חתר למגע; שלף את אקדחו ודרך אותו;
33 ורוקן מחסנית כמעט שלמה, אשר אחד הכדורים בה חדרו לחלק האחורי בירך ימין של
34 המנוח.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 62998-11-16

תיק חיצוני:

- 1
- 2 60. גרסת הנתבע לפיה הירי בוצע מתוך סכנת חיים מוחשית ומיידית, עת ניסו לחטוף את נשקו,
3 התבררה כגרסה בלתי אמינה שלא ניתן לקבלה.
4 מאידך, ממצאים בזירה העלו את האפשרות שהמנוח נורה תוך כדי בריחה (לרבות בשים לב
5 לאופן חדירת הקליע לתוך הירך); שהירי בוצע לא רק בסמוך לרכב הסקודה (לרבות בשים
6 לב לתהיות למציאת כדורים/קליעים בזירה ובנוגע למציאת קליע ברכב המיניבוס); וכן
7 שהמנוח נורה הרחק ממקום עצירת הסקודה (בין היתר בשים לב לממצאי הדם בזירה).
8 הנתבע לא הצליח בחקירתו לפניי לספק הסברים המניחים את הדעת בנדון.
9
- 10 61. מכלול חומר הראיות, כמפורט לעיל, מוביל למסקנה לפיה האפשרות שהירי בוצע בניגוד
11 לנהלים וללא הצדקה, עולה, במאזן ההסתברויות, על אפשרויות אחרות, לרבות על זו
12 המתוארת בגרסת הנתבע.
13
- 14 62. אכן, חומר הראיות אינו מאפשר לקבוע את הנסיבות המדוייקות בהן בוצע הירי, כאשר מידע
15 זה מצוי, בעיקרו של דבר, בידיעת הנתבע.
16 ברם, דווקא משום שהמידע בנדון אצור אצל הנתבע, אשר לא ניתן לתת אמון בגרסתו,
17 כמפורט לעיל, ובשים לב ליתר חומר הראיות התומך במסקנה לפיה הירי בוצע בנסיבות בלתי
18 מוצדקות, המסקנה המתבקשת מחומר הראיות היא שהאפשרות שהירי בוצע בנסיבות לא
19 מוצדקות עולה על אפשרויות אחרות.
20
- 21 63. אין צורך להכביר מילים על כך שירי בידי שוטר, גם במהלך ניסיון למעצר חשוד, צריך
22 להתבצע באופן סביר, על פי נהלי הפתיחה באש, וחשוב מכל כמוצא אחרון בלבד, לאחר
23 שמוצו כל האפשרויות הסבירות שעמדו על הפרק בנסיבות בעניין.
24 חומר הראיות שהונח בפניי, כמפורט לעיל, מוביל למסקנה כי הירי שבוצע במקרה דנן לא
25 עמד באמות המידה הנ"ל.
26 ודוקו. בכך אין לומר שהנתבע ירה בכוונת תחילה כדי לפגוע במנוח, ובחומר הראיות שהונח
27 לפניי אין הוכחה של ממש לכך.
28 ברם, לצורך הטלת אחריות בנזיקין אין צורך בהוכחת כוונה שכזאת, ודי בהתנהגות פזיזה,
29 ולמצער רשלנית, כדי לבסס אחריות.
30 מכלול הנסיבות מלמד כי הירי בוצע, למצער, באופן רשלני, כאשר לא מן הנמנע שהוא גם נבע
31 מהתנהגות נמהרת ופזיזה מצד הנתבע, אשר היה להוט לעצור את יושבי הרכב, מתוך הנחת
32 עבודה שמדובר באנשים חמושים ומסוכנים, שיש לעצור אותם בכל מחיר.
33 כך או אחרת, בנסיבות העניין חומר הראיות מבסס הטלת אחריות בנזיקית על הנתבע, ועל
34 הנתבעת בשים לב לאחריותה השילוחית, ביחס לביצוע הירי.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 62998-11-16

תיק חיצוני:

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34

טרם סיום חלק זה – אשם תורם/הסתכנות מרצון

64. חלק מטענות ההגנה שהעלו הנתבעים נגעו להתנהלות המנוח עצמו, ולתרומתו לאירוע ותוצאותיו.
בהקשר זה יש לבחון את שאלת אשמו התורם של המנוח, וכן האם התנהגותו עונה על הגדרת "הסתכנות מרצון".

65. ודוקו. תרומת המנוח לאירוע יכולה להיבחן מנקודת זמן שקדמה לאירוע הירי, או אחריה. בכל הנוגע לנקודת הזמן הקודמת לאירוע, שאלה זו תיבחן באספקלריה של אשם תורם, וכן בשאלת ההסתכנות מרצון לעצם התרחשות האירוע, כפי שייעשה מייד.
בכל הנוגע לנקודת הזמן שלאחר האירוע, שאלה זו תיבחן באספקלריה של נטל הקטנת הנזק, וכן הסתכנות מרצון לתוצאות הירי (להבדיל מעצם התרחשותו), וזו תיבחן בהמשך, בעת דיון בסוגיית הקשר הסיבתי.

אשם תורם

66. לטענת הנתבעים, המנוח תרם בהתנהגותו לאירוע, שכן הוא נטל חלק בפעילות עבריינית; חשף עצמו למרדף ולאחר מכן למעצר; ובהמשך אף התנגד וניסה לחטוף את נשקו של הנתבע.

67. על מנת לבחון האם יש לייחס למנוח תרומה לעצם אירוע הירי, יש לבחון האם התנהלותו תרמה לכך שהנתבע ירה בו.

טענת הנתבעת בנדון נסמכת, ביסודה, על הטענה שהמנוח, ביחד עם אחרים, נטל חלק בפעילות עבריינית.

אף שטיב מעשיו של המנוח באותו יום עובר לאירוע לא הוברר עד תום, מוכן אני להניח, על סמך חומר הראיות שהונח לפניי, שהמנוח נטל חלק בפעילות שהקימה אצל הנתבע יסוד סביר לחשוד שהמנוח, ביחד עם אחרים, מעורבים בפעילות פלילית, וכי הדבר הקנה לנתבע, בתור שוטר, את הסמכות לעצור את המנוח.

מבלי להכביר מילים בנדון אציין כי חומר הראיות מלמד כי הנתבע קיבל דיווח על חשד לגניבת מצבר, אשר בה מעורב רכב סקודה, בו נצפה המנוח לאחר מכן כשהוא נוהג במהירות, כאשר בהמשך התבצע מרדף אשר מעיד, במאזן ההסתברויות, שהמנוח והאחרים ניסו להימלט מרכב הנתבע.

בנדון יוזכר כי התובעת ניסה לרמוז לכך שהמנוח ושאר יושבי הרכב לא ידעו שמדובר בשוטר שרודף אחריהם אלא בניסיון לחיסול "פלילי", אך אניח לצורך הדיון כי המנוח ידע

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 62998-11-16

תיק חיצוני:

1 שוטר רודף אחריו בחשד של ביצוע עבירה פלילית (הדבר גם עולה בקנה אחד עם הודעתו
2 במשטרה של איימן הייב, בה מסר, בין היתר, כי המנוח סיפר לו שהוא נורה בידי שוטר).
3
4 68. ואולם בכך לא סגי לצורך ייחוס אשם תורם המפחית מאחריות הנתבעים.
5 השאלה במקרה דנן אינה האם המנוח תרם לכך שהוא "נרדף" ע"י הנתבע, או שהוא היה
6 חשוף להליך מעצר, אלא האם המנוח תרם לכך שהנתבע ירה בו.
7 **במילים אחרות. אין די בכך שניתן להצביע על אשם מצד המנוח, אלא שלצורך ייחוס**
8 **"אשם תורם" (באופן המפחית מאחריות הנתבעים למעשה הירי) יש צורך בקיום קשר**
9 **סיבתי בין אשם מצד המנוח לבין מעשה העוולה הנזיקי.**
10 בהקשר זה נזכיר את סעיף 65 לפקודת הנזיקין, הקובע כדלקמן:
11 **"נתבע שגרם לנזק באשמו, אלא שהתנהגותו של התובע היא שהביאה לידי האשם, רשאי**
12 **בית המשפט לפטור אותו מחבותו לפצות את התובע או להקטין את הפיצויים ככל שנית**
13 **המשפט יראה לצודק."**
14 גם סעיף זה דורש קיום קשר סיבתי, במובן העובדתי והמשפטי, בין התנהגות הנזוק לבין
15 אשמו של המזיק.
16 ודוקו. אם המנוח היה נפגע תוך כדי מרדף, או לחלופין תוך כדי ועקב ניסיון לברוח רגלית
17 (למשל היה נופל לתהום), אזי ניתן היה לומר שהוא תרם לפגיעתו.
18 ברם, המנוח נפגע עקב פעולת ירי דווקא, וכעת יש לבחון האם הוכח שהתנהלות המנוח
19 תרמה לכך שהנתבע יירה בו.
20
21 69. ככלל, מובן מאליו שעצם העובדה שאדם ביצע עבירה המצדיקה מעצר, אינה צריכה ליצור
22 אצלו ציפייה לכך ששוטר המבצע את המעצר יירה בו.
23 מסקנה זו נכונה גם אם החשוד מנסה להימלט, שכן עצם הימלטות חשוד ממעצר אינה
24 יכולה להצדיק ירי לעברו.
25 **לחשוד אשר נורה בידי שוטר, בנסיבות שלא הצדיקו ביצוע ירי, ניתן לייחס אשם תורם רק**
26 **אם מוכח שהוא עשה דבר מה שגרם, במובן מבחני הקשר הסיבתי, לכך שיירו בו – למשל**
27 **אם תקף את השוטר, ניסה לחטוף את נשקו, וכיוצא באלה.**
28 אלא שבמקרה דנן אין בחומר הראיות הוכחה מספקת לכך שהמנוח עשה פעולה שתרמה -
29 במובן של מבחני הקשר הסיבתי – לכך שהנתבע יירה בו.
30 כאמור, אין לקבל את גרסת הנתבע לפיה המנוח ניסה לחטוף את נשקו או תקף אותו, וגם
31 אין הוכחה מספקת לכך שהנתבע התנגד למעצר באופן אשר תרם לכך שהנתבע יירה בו.
32 אדרבא, מכלול חומר הראיות עולה בקנה אחד עם האפשרות שהמנוח נורה תוך כדי ניסיון
33 בריחה, וכי כאשר נורה הוא לא התעמת פיזית עם הנתבע, ומקל וחומר לא תקף אותו ולא
34 ניסה לחטוף את נשקו (ובנדון לא נעלמו מעיני הודעות של עדים שנסקרו לעיל, בחלקן סופר

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 62998-11-16

תיק חיצוני:

1 על כך שהאדם אליו כיוונו את האקדח "שלח ידיים" אל עבר זה שהחזיק אקח ואולי גם
2 התעמת איתו פיזית, שכן הודעות אלה אינן מוכיחות שדווקא בעת הירי המנוח תקף את
3 הנתבע או התעמת איתו).
4

5 70. משכך, גם אם נניח שהמנוח נטל חלק בפעילות פלילית אשר הצדיקה ניהול מרדף אחריו
6 ואף הצדיקה את מעצרו, וגם אם נניח שהוא ניסה להימלט ממעצר, אין הוכחה לכך שהוא
7 עשה דבר מה שתרים לכך שהנתבע יירה בו, כאשר ירי זה בוצע בנסיבות בלתי מוצדקות
8 (כמפורט לעיל).
9 התוצאה היא שאין מקום לייחס למנוח אשם תורם כלשהי ביחס למעשה הירי.
10

הסתכנות מרצון

11
12
13 71. האמור לעיל בעניין העדר אשם תורם, מצדיק מקל וחומר את המסקנה בדבר העדר
14 הסתכנות מרצון מצד הנתבע, כפי שניסו הנתבעים לייחס למנוח.
15 בקצרה נציין כי גם אם נניח שהמנוח ביצע ביודעין פעולה עבריינית ונמלט מהמקום, הוא
16 אולי הסתכן מרצון בכך שיירדפו אחריו וייעצרו אותו, ואולם בשום פנים ואופן אין לומר
17 שהוא הסתכן מרצון בכך שיירו עליו.
18 אין לומר איפוא כי המנוח חשף עצמו מרצון לכך שהנתבע יירה עליו, ואין מקום לייחס לו
19 הסתכנות מרצון בכל הנוגע להשתלשלות העניינים שעד לאירוע הירי.
20

הקשר הסיבתי בין אירוע הירי למוות

הצגת הבעיה

21
22
23
24
25 72. על נתונים אלה אין מחלוקת:

- 26
27 - קליע שנורה מאקדחו של הנתבע חדר לירך ימין וגרם לקרע בווריד הירך, שהוא אחד
28 הוורידים הגדולים בגוף האדם;
29 - מות המנוח נגרם כתוצאה מאיבוד דם והלם תת נפחי, אשר מקורו בקרע האמור בווריד
30 הירך;
31 - בסמוך לירי הצליח המנוח להימלט ולהגיע למכולה באזור חניון הרפטינג, כמתואר לעיל.
32 בהמשך, הובל המנוח לכפר טובא זנגריה, למיקום שלא הוברר עד תום;
33 - בשלב מסויים (שעה מדוייקת לא הובררה), הובל המנוח ע"י בן דודו חוסאם הייב,
34 והאחרון הסיע אותו ברכב, עד שהגיעו למרפאה בכפר מגיד אל כרום.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 62998-11-16

תיק חיצוני:

- 1 - שעת ההגעה למרפאה לא הובררה עד תום, כאשר הצדדים הסכימו שהדבר היה בין
2 השעות 19:00 ל- 20:00, ככל הנראה קרוב יותר לשעה 20:00.
- 3 - עת הגיע המנוח למרפאה הוא היה מחוסר הכרה, מחוסר דופק ומחוסר סימני נשימה, עם
4 אישונים מורחבים; ולמעשה היה מצוי במוות קליני.
5 למקום הוזעקה ניידת טיפול נמרץ, ורופא שנמנה על צוות הניידת קבע את מותו.
6
- 7 73. לטענת התובעת, מותו של המנוח נגרם כתוצאה מחדירת קליע שנורה מאקדחו של הנתבע,
8 ומשכך קיים קשר סיבתי בין המוות לבין מעשה הירי.
9 לעומתה, הנתבעים טענו שלא מתקיים קשר סיבתי בין מעשה הירי לבין המוות, שכן המוות
10 נגרם כתוצאה מכך שהמנוח נמלט מהמקום; לא קיבל טיפול בסיסי במקום שהיה יכול להציל
11 את חייו; לא פנה למוסד רפואי; ורק מקץ כמה שעות, תוך בריחה עם דימום פעיל, הוא הלך
12 לעולמו.
13
- 14 74. כאמור, שני הצדדים הגישו חוות דעת רפואיות בהיבט זה – מטעם התובעת הוגשה חוות דעת
15 של פרופ' יחיאל בר אילן, ומטעם הנתבעים שתי חוות דעת של ד"ר יורם קליין, ואלה תידונה
16 בהמשך.
17
- 18 75. השאלות העומדות להכרעה בעניין הנדון הן האלה:
19
- 20 - האם מתקיים קשר סיבתי, עובדתי ומשפטי, בין מעשה הירי לבין המוות;
21 - האם קשר סיבתי זה נותק עקב גורם זר מתערב (בין בדמות התנהלות המנוח ובין בדמות
22 התנהלות אחרים);
- 23
- 24 קשר סיבתי בין מעשה הירי לבין המוות
25
26
- 27 76. לדידי, לא יכול להיות ספק בכך שמתקיים קשר סיבתי בין מעשה הירי לבין מות המנוח, גם
28 בהינתן הנחת העבודה שמשמשת את הנתבעים בהליך זה.
29
- 30 77. כידוע, את הקשר הסיבתי יש לבחון בשני מישורים: האחד עובדתי והשני משפטי.
31
- 32 78. אשר למישור העובדתי, אין ספק כי קיים קשר בין מעשה הירי לבין המוות.
33 הקליע שנורה מאקדחו של הנתבע חדר לירך; עקב כך נגרם קרע בווריד של הירך; הדבר
34 גרם לדימום; והדימום גרם למות המנוח.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 62998-11-16

תיק חיצוני:

- 1 פשיטא, אלמלא מעשה הירי הקליע לא היה חודר לירך; לא היה נגרם קרע בווריד; לא היה
2 נגרם דימום והמנוח לא היה הולך לעולמו.
3
- 4 79. אשר למישור המשפטי, גם כאן אין קושי לקבוע שקיים קשר סיבתי, במובנו המשפטי, בין
5 מעשה הירי לבין המוות.
6 כידוע, המבחן העיקרי בנדון הוא מבחן הצפיות הסבירה, קרי האם ניתן וצריך לצפות שמעשה
7 העוולה יביא לנזק מושא התביעה.
8 כאשר עסקינן במעשה עוולה המתבטא בירי שמביא לחדירת קליע לגופו של אדם, ניתן, ואף
9 צריך, לצפות לפגיעה של ממש שיכולה להסתיים במות הניזוק.
10 ודוקו. הלכה היא שאין הכרח שהמזיק יצפה מראש את האופן המדויק בו יתרחש הנזק, ודי
11 בציפייה כללית לגבי סוג הנזק שיכול להתפתח, באופן סביר, ממעשה העוולה (ראו למשל ע"א
12 615/89 מעון פאר הר ציון בע"מ נ' עיריית גבעתיים).
13 כאשר אדם מעוול כלפי אחר ויורה כדור לגופו, הוא יכול וצריך לצפות שחדירת הכדור לגוף
14 הניזוק תגרום נזק של ממש ואף יכולה להסתיים במותו (ואין בכך אמירה, ולו ברמז,
15 שבמקרה דנן הנתבע התכוון או רצה במות המנוח או בגרימת חבלה של ממש לגופו).
16 עסקינן במבחני צפיות טכנית ומהותית, אשר צריכים להביא במקרה דנן למסקנה כי ניתן
17 וצריך היה לצפות לכך שמעשה הירי במנוח, יגרום לפגיעת גוף מהותי ואף למות המנוח.
18
- 19 80. אין גם במבחני עזר נוספים הנלקחים בחשבון במישור הקשר הסיבתי המשפטי, כגון מבחן
20 ריחוק הנזק או שיקולי מדיניות משפטית, כדי להביא לאי הכרה בקיום קשר סיבתי בין מעשה
21 הירי במקרה דנן לבין מות המנוח.
22 במקרה דנן, הקשר בין מעשה הירי לבין מות המנוח הוא מובהק ואמיץ – הירי גרם לקרע
23 באחד הוורידים הגדולים בגוף האדם, דבר שהוביל לדימום מאסיבי ולמות המנוח.
24 גם חלוף הזמן שבין חדירת הקליע לגוף המנוח לבין התרחשות המוות אינם משנים מהמסקנה
25 בדבר קיום קשר סיבתי, וגם אם נניח שהמוות התרחש כארבע וחצי שעות לאחר חדירת
26 הקליע (כשיטת הנתבעים), עדיין אין המדובר בפרק זמן המביא לניתוק הקשר הסיבתי,
27 בהינתן טיב הקשר בין חדירת הקליע לבין המוות (כפי שנראה בהמשך, פרק הזמן שחלף בין
28 הירי למוות היה כנראה קטן בהרבה ממה שהעריכו הנתבעים).
29 גם שיקולי מדיניות משפטית אינם מביאים במקרה דנן לאי הכרה בקיום קשר סיבתי בין
30 חדירת הקליע לבין המוות, ואף אם נניח שהמנוח נורה על רקע השתתפות בפעילות פלילית,
31 הרי שכלל לא הוכח כי עסקינן במצב דברים בו הכרה בקשר סיבתי בין הירי של הנתבע (שלא
32 היה מוצדק, כאמור) לבין המוות, היא כה מקוממת או בלתי רצויה מבחינה נורמטיבית,
33 באופן שיוביל, משיקולי מדיניות משפטית, שלא להכיר בקיומו.
34

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 62998-11-16

תיק חיצוני:

האם נותק הקשר הסיבתי?

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32

81. הסוגיה הנדונה נמצאת בלב לבה של המחלוקת בעניין הקשר הסיבתי.

לטענת הנתבעים, התנהלות המנוח למן הרגע בו נורה, לרבות בריחה מהמקום; אי קבלת עזרה ראשונה בשטח, שהיתה יכולה להצילו; אי פניה לטיפול רפואי; ובהמשך בריחה ממקום למקום עד שדימם למוות; כל אלה ניתקו את הקשר הסיבתי בין מעשה הירי לבין מות המנוח.

82. טרם נפנה לדיון המשפטי בנדון, יש לבחון את ההיבט העובדתי והרפואי ביחס לכך.

א. ההיבט העובדתי

83. להלן עיקר העובדות הנוגעות להשתלשלות העניינים למן מעשה הירי, ככל שניתן לדלות את הדברים מחומר הראיות.

א. מצב המנוח באתר הרפטינג

84. מחומר הראיות לא ניתן לקבוע את שעת הירי המדוייקת, ואולם ניתן לקבוע כי הירי בוצע בסביבות השעה 15:30 או בסמוך לכך. עם זאת יודגש, כי קביעת השעה המדוייקת של הירי אינה קרדינאלית לסוגיית הקשר הסיבתי או ניתוקו.

85. המיקום המדוייק של הירי לא הוברר אף הוא, כאשר בנדון נציין כי הנתבע טען שהירי בוצע בסמוך למקום בו עצר רכב הסקודה, בעוד שהתובעת טוענת לאפשרות שהירי בוצע הרחק משם, ליד או בסמוך לחניון הרפטינג. יהיה אשר יהיה המקום, חומר הראיות מלמד כי באזור רכב הסקודה לא נמצאו סימני דימום (למעט שני כתמים החשודים כדם, כמפורט לעיל); במסלול המשוער בו ברח המנוח מהמקום עד הגיעו לחניון הרפטינג לא נמצאו סימני דימום (כאשר ככל הנראה אף לא נערכו חיפושים בנדון); וסימני הדם הראשונים באזור הם אלה הסמוכים למכולה, אותם רואים בתמונות מס' 42-43. המשמעות היא שקיימות ראיות של ממש לכך שהמנוח סבל מדימום חיצוני רב וגלוי, באזור של המכולה בה הסתתר, הן מחוץ למכולה והן בתוכה.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 62998-11-16

תיק חיצוני:

- 1 86. מהודעתו של מר אורי גיגי, מנהל אתר הרפטינג (מסמך 111 בתיק המשטרה שהגישו
2 הנתבעים) עולה כי בסמוך לשעה 16:00 סיפר לו נהג המיניבוס (אליו חדר אחד הכדורים) כי
3 "ירו במישהו", וכי בעקבות כך הוא הבחין במנוח ליד המכולה (שורה 4 עד 6 להודעתו).
4 עוד מסר מר גיגי כי עת ניגש הוא למנוח, היה האחרון "**בהכרה מעורפלת**" כשהוא מדמם
5 מרגלו (שם, שורה 8).
6 בעקבות כך קרא מר גיגי לעובד במקום בשם איימן הייב, אשר ניגש למנוח, עטף את רגלו
7 בחולצתו של מר הייב, הרים את המנוח והכניס אותו לרכבו.
8
9 87. מר איימן הייב היה זה שהוביל את המנוח מאתר הרפטינג לכפר טובא זנגריה.
10 מהודעתו במשטרה (ת/6) עולה כי הוא ראה את המנוח מחוץ למחסן, כאשר הכוונה כנראה
11 לאותה מכולה בה הסתתר המנוח.
12 מהודעתו של מר איימן הייב עולה כי עת ראה את המנוח היה האחרון עם דם על ידיו ופניו,
13 כאשר לדבריו "**אם לא הייתי מנגב לו את הדם לא הייתי מזהה אותו**" (שורה 19 בעמוד 2
14 להודעה).
15 עוד נמסר כי כאשר ראה מר הייב את המנוח הוא לא הבין תחילה את דברי המנוח, משום
16 שהאחרון "**גימגם יותר מזדיי**" (שם, שורה 19), כאשר ציין דברים דומה גם בתחילת הודעתו
17 (שורה 4 בעמוד 1 להודעה).
18 מר הייב, שניכר כי בזמן אמת לא ידע בדיוק מה לעשות, העלה את המנוח לרכב, והסיע אותו
19 לכיוון טובא זנגריה.
20 בדרך לשם שאל מר הייב את המנוח שאלות אך האחרון לא הגיב, ומר הייב אמר כי "**הייתי**
21 **נותן לו כאפות עד שהוא הגיב**" (שורה 5 עמ' 1).
22 המנוח ביקש ממר הייב לקחת אותו לבית הוריו, בכדי שייקחו אותו לבית החולים (שורה 6).
23 לדברי מר הייב, במהלך הנסיעה הוא ראה כי "נוזל הרבה דם" מהמנוח (שורה 6).
24 כעולה מההודעה הנ"ל, מר הייב המשיך לשאלו את המנוח שאלות, ומשהאחרון הפסיק לענות
25 הוא עצר בדרך, כאשר בכל פעם בה התעלף המנוח, הוא שפך עליו מים (שורה 24 עמוד 2).
26 לדברי מר הייב, בכניסה לכפר, בצומת הראשית, אמר לו המנוח כי "המשטרה ירתה בי"
27 (שורה 8 עמוד 2), ובתגובה לכך עזב מר הייב את המקום מפחד, לאחר שלדבריו נכנס "לשוק"
28 (שורה 10).
29 מר הייב שב והבהיר כי עת שוחח עם המנוח באתר הרפטינג הוא לא ממש הצליח לדבר איתו
30 ולא הבין ממנו שיש מעורבות של המשטרה, וכי כל שאמר לו המנוח היה לקחת אותו להוריו
31 כדי שאלה ייקחו אותו לבית החולים.
32 מהודעתו של מר הייב עולה, כי רק בהגיעו לכניסה לכפר טובא, מסר לו המנוח שהמשטרה
33 ירתה בו, והדבר, כך נראה, הלחיץ מאוד את מר הייב, וגרם לו ללכת מהמקום.
34 חשוב לציין כי הנתבעים לא עמדו על חקירת מר הייב אודות הדברים שמסר בהודעתו.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 62998-11-16

תיק חיצוני:

- 1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
88. חומר הראיות אינו מאפשר לקבוע מסמרות ביחס להשתלשלות העניינים המדוייקת שקרתה למן הגעת המנוח לכפר טובא זנגריה, לרבות בשאלה היכן בדיוק היה המנוח בתוך הכפר, ומתי וכיצד הוא עבר מנקודה אחת לשניה.
- עם זאת, מתיק החקירה שהוגש ע"י הנתבעים עולה כי שוטרים הגיעו לכפר בניסיון למצוא את המנוח, וכי הם נתקלו בהתנגדות או למצער במחאה מצד תושבים מקומיים, אשר הפריעו, במישרין או בעקיפין, לניסיון המשטרה באיתור המנוח (ראו למשל עדות השוטר נתנאל עמר, עמודים 4-5 לתיק).
- עוד ניתן לומר כי מסמכי החקירה מכילים אינדיקציה לכך שהמנוח הועבר ממקום למקום, באופן שלא הוברר עד תום.
89. מחומר הראיות עולה, כי בסופו של דבר המנוח הובל המנוח למרפאה במג"ד אל-כרום ע"י חוסאם הייב, קרוב משפחה של המנוח (להלן – "חוסאם").
- חוסאם הנ"ל מסר ביום 1.11.11 הודעה במשטרה (נ/3), ממנה עולים הבאים:
- חוסאם נשאל ע"י השוטרים מאיפה הוא לקח את המנוח, ועל כך השיב כי אינו יודע; כי הוא לא מתפקד; ובשלב זה הוא ביקש להיפגש עם עורך דין (אף שלא נחקר תחת אזהרה).
  - בשלב זה נעשתה הפסקה של החקירה, וחוסאם נפגש עם עורך דין שפרטיו צוינו בהודעה.
  - לאחר שנפגש עם עורך דין, מסר חוסאם גרסה אודות נסיבות הובלת המנוח למרפאה במג"ד אל-כרום.
  - לטענת חוסאם, בשלב ראשון הוא שמע שהמנוח נפגע, וסבר שהוא נפגע ממסור במהלך עבודתו.
- לאחר מכן הוא החל לחפש את המנוח בכפר, ללא הצלחה.
- חוסאם, כך מסר בהודעתו, חזר לביתו בתום חיפושים של שעתיים ויותר, ובסביבות השעה 19:00 הבחין במישהו שמגיע לביתו, כשהוא "מתנדנד" וקופץ על רגל אחת, ולאחר מכן הבחין שמדובר במנוח.
- לדבריו, הוא הבחין בחור ברגלו של המנוח וראה שהוא מדמם, ולאחר מכן הכניס את המנוח לרכבו של אחיו ונסע משם.
- חוסאם טען בהודעתו כי המנוח אמר לו שהוא לא רוצה שיראו אותו, וביקש לנסוע מהר.
- חוסאם החל לנסוע לכיוון בית חולים צפת, ובתגובה, כך טען בהודעתו, החל המנוח להשתולל, פתח את הדלת ואיים לקפוץ אם הוא ייקח אותו לבית החולים.
- לבסוף, כך טען חוסאם בהודעה, המנוח ביקש ממנו שייקח אותו למרפאה במג"ד אל כרום, וכך אכן עשה.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 62998-11-16

תיק חיצוני:

- 1
- 2 90. חוסאם נחקר בבית המשפט, שכן התובעת התנגדה להגשת הודעתו ללא חקירה.
- 3 ייאמר מייד, עדותו של חוסאם לפני הותירה רושם שלילי, באופן המטיל ספק של ממש
- 4 בנכונות הדברים שתוארו מפיו בהודעתו הנ"ל למשטרה.
- 5 חוסאם היה מאוד מהוסס במהלך עדותו לפני, וניכר שמעמד מסירת העדות לא היה נוח לו.
- 6 כך, חוסאם לא מיהר למסור פרטים אודות המעמד בו נתקל לראשונה במנוח, ורק לאחר
- 7 שאלות לא מעטות נאות להתייחס לכך (עמ' 13 לפרוטוקול), כאשר גם אז בחר להתמקד
- 8 בהפסקת חשמל שהיתה בכפר, תוך שהוא רומז לגורמים נעלמים שעמדו מאחוריה (ראו שם).
- 9 כאשר נאות סוף כל סוף להתייחס למעמד האמור, מסר חוסאם גרסה שונה מזו שנמסרה
- 10 בהודעתו למשטרה, תוך שהוא מספר כי ביושבו בביתו שמע אנשים אומרים "הנה הוא, הנה
- 11 הוא" (הכוונה למנוח), ובעקבות כך היא יצא, ניגש לרכב וראה את המנוח שוכב בתוך הרכב,
- 12 מכוסה בשמיכות (ראו שם).
- 13 נזכיר כי בהודעתו במשטרה טען חוסאם כי ראה את המנוח מגיע לביתו כשהוא קופץ על רגל
- 14 אחת.
- 15 חוסאם טען שמצבו של המנוח "לא כל כך היה טוב" (עמ' 14 לפרוטוקול שורה 8), וכאשר
- 16 נשאל האם דיבר עם המנוח הוא השיב שהמנוח דיבר איתו "בקטנה", תוך שהוא נמנע, עד
- 17 כמה שניתן, מלהיכנס לפרטים בנדון (עמ' 14 לפרוטוקול, שורה 12 ואילך).
- 18 בהמשך, כאשר נדרש חוסאם להיכנס לפרט השיחה עם המנוח, הוא מסר גרסה לא ברורה
- 19 (ראו למשל עמ' 14 לפרוטוקול, שורה 27 ואילך).
- 20 חוסאם המשיך וסיפר כי לא ידע לאן הוא נוסע, תוך שהוא מוסר גרסה תמוהה, לפיה הוא
- 21 שאלה אנשים בדרך לאן ללכת עד אשר הגיע למגיד אל כרום, כאשר לדבריו "לא יודע איך
- 22 לקחו אותי האנשים שהגענו למגיד אל כרום" (עמ' 15 שורה 15).
- 23 נזכיר כי בהודעתו במשטרה טען חוסאם כי המנוח היה זה שביקש ממנו לקחת אותו למגיד
- 24 אל כרום.
- 25 בהמשך טען חוסאם כי במהלך הנסיעה המנוח "דפק על דלת הרכב" משום שלא רצה לפנות
- 26 לבית חולים, ואיים שהוא יזרוק את עצמו מהרכב, כאשר נזכיר כי בהודעתו במשטרה הוא
- 27 טען שהמנוח פתח את דלת הרכב תוך כדי נסיעה, פרט שלא הועלה בעדותו לפני.
- 28
- 29 91. חוסאם המשיך לגלות קושי בעדותו לפני, כאשר עומת עם הודעתו במשטרה, ממנה סטה
- 30 במהלך עדותו לפני.
- 31 בנדון התקשה חוסאם לזכור פרטים בסיסיים בנדון, לרבות העובדה שביקש להיפגש עם עורך
- 32 דין במעמד גביית ההודעה (כאשר לאחר הפגישה כאמור הוא מסר במשטרה גרסה מפורטת),
- 33 והכל תוך שהוא מתחמק מלהסביר מדוע בכלל ביקש להיפגש עם עורך דין, ומתחמק מלהשיב
- 34 לב"כ התובעת, שרמז לו כי הפגישה עם עורך הדין הכתיבה את הגרסה אותה מסר במשטרה.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 62998-11-16

תיק חיצוני:

1 זאת ועוד. חוסאם סירב לאשר שהחתימה המופיעה בהודעתו למשטרה היא חתימתו, וטען
2 כי הוא אינו זוכר אם זו חתימתו, אף שזיהוי חתימה אינו דבר שאמור להיות מוכתב או מושפע
3 מיכולת זכירה.
4 חוסאם טען בנדון, באופן בלתי משכנע, כי הוא משנה את חתימתו מעת לעת; כי הוא "באמת"
5 לא זוכר אם זו חתימתו; ולשאלה האם ייתכן שזו חתימתו השיב "יכול להיות שכן ויכול
6 להיות שלא" (עמ' 17 לפרוטוקול).
7 בהמשך הדברים טען חוסאם כי המתואר בהודעתו למשטרה, לרבות התיאור המופיע שם
8 אודות המעמד בו נתקל במנוח, פשוט אינו נכון (ראו למשל עמ' 23 לפרוטוקול).

9
10 92. כאמור, הרושם הכללי שנותר מעדותו של חוסאם לפניי היה שלילי.

11 חוסאם התנער, בסופו של יום, מהדברים שמסר בהודעתו במשטרה, והמסקנה הברורה היא
12 כי שלא ניתן לסמוך, כלל וכלל, על נכונות המתואר בהודעה זו.
13 עדותו של חוסאם בפניי אף הותירה רושם ברור שהוא חשף טפח והסתיר טפחיים בנוגע
14 למעמד ההיתקלות עם המנוח, לרבות בעניין מצבו של המנוח במעמד זה ונסיבות הובלתו
15 למרפאת מגיד אלכרום.
16 אוסיף בנדון כי ייתכן בהחלט שהדברים שמסר חוסאם במשטרה נבעו מרצונו להצניע את
17 העובדה שבזמן שראה את המנוח היה האחרון במצב של מוות קליני, וחוסאם, מתוך חשש
18 שמא הובלת המנוח במצב שכזה תסבך אותו, בחר לתאר את המנוח כמי שהגיע בכוחות עצמו
19 אליו, וכמי שנתן לו את ההוראה לאן לנסוע.
20 כך או אחרת, אין מקום לסמוך על גרסתו של מר חוסאם הייב בנדון, ובמיוחד על הגרסה
21 שנמסרה בפיו למשטרה ביום האירוע.
22

III. סיכום ההיבט העובדתי

23
24
25 93. אם נסכם אם ההיבט העובדתי:

- 26
27 - כבר בסמוך לאירוע המנוח היה במצב של אובדן דם של ממש, ובעת שראו אותו אורי גיגי
28 ואיימן הייב, באתר הרפטינג, היה המנוח מצוי בהכרה מעורפלת;
29 - בדרך לכפר טובא זנגריה איבד המנוח את הכרתו מספר פעמים, והיה צריך לשפוך עליו
30 מים ולתת לו סטירות על מנת שיתעורר;
31 - לא ברור היכן בדיוק היה המנוח בכפר טובא עד שיצא לכיוון מגיד אל כרום, ומה היה
32 מצבו המדויק של המנוח בכל השלבים בהם שהה בכפר טובא;
33 - בסופו של דבר המנוח הוסע ע"י חוסאם הייב למרפאת מגיד אל כרום, לשם הגיע במצב
34 של מוות קליני, כאשר לא ניתן לדעת מתי בדיוק נכנס המנוח למצב זה.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 62998-11-16

תיק חיצוני:

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34

ב. ההיבט הרפואי

94. התובעת הגישה חוות דעת רפואית של פרופ' בר אילן, מומחה ברפואה פנימית, שאלה היו עיקריה:

- פצע הירי במנוח היה קטלני באופיו ובמהותו;
- אובדן הדם אצל המנוח היה הדרגתי; קרוב לוודא שהוא לא חש כאבים משמעותיים; ולא היתה לו סיבה כלשהי לחשוד, בזמן אמת, שפציעתו היא מסכנת חיים;
- סביר שהמנוח נשאר יציב עד לנקודה מסויימת בה מנגנוני "הפיצוי" של גופו (שהופעלו עקב הדימום) קרסו, דבר שהוביל למוות;
- המנוח לא יכול היה להיחשב "סרבן" טיפול, משום שהוא לא היה מודע לחומרת פציעתו, מה עוד שהוא חשש נכוח נסיבות הפציעה.

95. מהאמור לעיל ניכר כי חוות הדעת של פרופ' בר אילן נועדה להתמודד עם הטענה שמות המנוח נגרם עקב סירוב בלתי סביר מצדו לקבל טיפול שהיה מציל אותו.

96. מנגד, הוגשה חוות דעת רפואית של ד"ר יורם קליין, כירורג בעל התמחות בטרואומה, שאלה היו עיקריה:

- המנוח מת כתוצאה מדימום מאסיבי והלם תת נפחי כתוצאה מקרע בווריד הירך עקב חדירת קליע;
- בפגיעה מסוג זה ניתן לטפל בצורה פשוטה יחסית, ע"י חובש בשטח, וזאת באמצעות הפעלת לחץ ישיר על מקום הפציעה או הנחת חוסם עורקים, דבר המאפשר הגעה לבית החולים במצב יציב;
- רוב המגיעים לבית חולים עם פציעה מסוג זה כשהם יציבים שורדים, כאשר אחוז התמותה הוא פחות מ- 5%;
- מות המנוח נגרם עקב התנהגות בלתי סבירה שהתבטאה באי פניה לקבלת טיפול רפואי, שבסבירות גבוהה היה מציל את חייו.

97. שני המומחים נחקרו בבית המשפט. הואיל ובסופו של יום בחר ב"כ התובעת למקד את טיעונו דווקא בהתבסס על מומחה הנתבעים ועדותו, נתמקד בחוות דעת זו ובעדות המומחה לגביה, כאשר יובהר מראש כי גם אם נלך לשיטת מומחה הנתבעים, הדבר לא יוביל למסקנה בדבר ניתוק הקשר הסיבתי.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 62998-11-16

תיק חיצוני:

- 1
- 2 98. בחקירתו בבית המשפט נשאל ד"ר קליין לגבי הדינמיקה של הדימום בפציעה שכזו, ולגבי
- 3 השלבים השונים המתרחשים עד למצב של מוות, והבהיר את הבאים:
- 4
- 5 - את השלבים השונים של הדימום יש לבחון לפי היקף הדימום, כאשר את ההיקף האמור
- 6 ניתן להשוות (להבדיל אלף אלפי הבדלות כמובן) לניקוד במשחק טניס – 0%; 15%;
- 7 30%; 40%, כפי שיפורט מייד.
- 8 - עד הגעת הדימום להיקף של 15% מנפח הדם בגוף, יופיעו סימנים קליניים קלים.
- 9 - בהגיע הדימום להיקף של 30%, מתפתחים אצל הנפגע סימני היסטריה וחרדה, ויופיעו
- 10 בו תסמינים כגון דופק מהיר, מלווה בהרגשה סובייקטיבית מצד הנפגע שהוא הולך
- 11 למוות.
- 12 - בהגיע הדימום להיקף של 40%, חלה ירידה משמעותית באספקת הדם למוח ולאיברים
- 13 השונים, דבר המלווה בתסמינים כגון שקיעה במצב ההכרה;
- 14 שלב זה (דימום שבין 30% עד 40%) הוגדר ע"י ד"ר קליין כשלב קריטי, בו הנפגע יהיה
- 15 מצוי במצב של סכנת חיים ללא טיפול מיידי (עמ' 6 לפרוטוקול, שורות 8-6).
- 16 עוד הובהר שבשלב שבין 30% עד 40% דימום, בו הנפגע מצוי בתת הכרה או בערפול,
- 17 המוות יכול להתרחש בפרק זמן שבין חצי דקה לשעה (עמ' 7 שורות 3 עד 13).
- 18 - כאשר היקף הדימום עולה על 40%, מדובר כבר במצב של הלם נפחי בלתי הפיך, כאשר
- 19 המוות יכול להתרחש בתוך דקות ספורות.
- 20 - אשר לציר הזמן של השלבים השונים, הבהיר ד"ר קליין כי זה משתנה ממקרה למקרה,
- 21 בהתאם לקצב הדימום (עמ' 4, שורה 17).
- 22
- 23 99. בבואנו ליישם את אמות המידה שנקבעו ע"י ד"ר קליין, כמבואר לעיל, על נתוני המקרה
- 24 שבפנינו, כפי שעולה מחומר הראיות, מתקבלת התמונה הבאה:
- 25
- 26 - הקליע שחדר לירך ימין פגע באחד הוורידים הגדולים בגוף;
- 27 - כבר בהגעת המנוח ליד המכולה בה הסתתר באתר הרפטינג, דבר שהתרחש לכל היותר
- 28 דקות לאחר הירי, ישנם סימנים המעידים על דימום פעיל בהיקף לא מבוטל (כעולה
- 29 מכתמי הדם המופיעים בתמונות, ומההודעות של אורי גיגי ואיימן הייב);
- 30 - מההודעותיהם של מנהל אתר הרפטינג (אורי גיגי) שראה את המנוח בסביבות השעה
- 31 16:00, ואיימן הייב, שראה את המנוח בסמוך לאחר מכן, עולה כי כבר בשלב זה המנוח
- 32 היה במצב של אובדן דם בהיקף שבין 30% ל- 40%, בהתאם לאמות המידה של ד"ר
- 33 קליין.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 62998-11-16

תיק חיצוני:

- 1 כאמור, אורי גיגי מסר בהודעתו כי עת נתקל במנוח (בסביבות השעה 16:00) היה האחרון
2 בהכרה מעורפלת ודמים מרגלו
3 מהודעתו של איימן הייב עולה כי בעת שנתקל במנוח כמות הדם שיצאו מגופו היתה כה
4 גדולה עד שהיה צריך לנגב את הדם מפניו בכדי לזהות במי מדובר; כי בשלב זה דיבורו
5 של המנוח לא היה מובן; וכי במהלך הנסיעה לכפר טובא התעלף המנוח מספר פעמים,
6 והיה צריך לתת לו סטירות ולשפוך עליו מים כדי להעירו.
7 הינה כי כן, בתוך כחצי שעה עד שעה ממועד הירי, עת המנוח היה עדיין באתר הרפטינג
8 ובסמוך לאחר מכן (בדרכו לכפר), היה המנוח מצוי כבר בשלב הקריטי (כשיטת מומחה
9 הנתבעים), המאפיין דימום בהיקף שבין 30% ל-40%.
10 - אין אנו יודעים מתי בדיוק הגיע המנוח לכפר טובא זנגריה ומתי בדיוק הוא הלך לעולמו.
11 עם זאת, כיוון שעל פי הערכת ד"ר קליין מי שמצוי בשלב הקריטי של דימום בהיקף שבין
12 30% עד 40% יגיע למוות בפרק זמן שבין דקה לשעה, הרי שגם אם נניח שהמנוח הגיע
13 לכפר טובא כשהוא בחיים, מותו לא יכול היה להיגרם זמן רב לאחר מכן.
14
15 100. אכן, ניתן להניח כי לו היה המנוח מקבל טיפול רפואי נכון בסמוך לאחר הירי, הסיכויים
16 שהיה שורד ונשאר בחיים היו עולים בהרבה על מצב של אי קבלת טיפול רפואי, ואף ייתכן כי
17 במצב דברים מסויים חייו היו ניצלים.
18 עם זאת חשוב לזכור, כי חומר הראיות מלמד שהמנוח הגיע למצב של דימום מאסיבי בסמוך
19 לאחר מעשה הירי, וכבר בחלוף כחצי שעה עד שעה מהירי הוא היה מצוי במצב קריטי, בשים
20 לב לתסמינים שהופיעו אצלו.
21 משכך, חלון הזמן בו ניתן היה להציל את המנוח הוא מצומצם בהרבה מחלון הזמן ששימש
22 את הנתבעים כהנחת עבודה בהליך זה, כאשר הנתבעים הניחו שדובר בפרק זמן של שעותיים-
23 שלוש עד שהמנוח הגיע לנקודת "האל חזור", ולא היא!
24 עסקינן בחלון זמן של שעה או פחות (אולי אפילו קרוב לחצי שעה), כאשר דובר בפגיעה
25 שהביאה במהרה לדימום מאסיבי ולמצב קריטי.
26
27 **ג. ההיבט המשפטי**
28
29 101. כאמור, הסוגיה שעל הפרק היא האם אירועים שהתרחשו לאחר מעשה הירי, אשר התבטאו
30 באי פניית המנוח לקבלת טיפול רפואי שהיה מציל את חייו, ניתקו את הקשר הסיבתי בין
31 הירי לבין המוות.
32 סבורני שהתשובה לכך היא שלילית.
33

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 62998-11-16

תיק חיצוני:

102. את סוגיית ניתוק הקשר הסיבתי נבחן להלן הן מנקודת מבט של התנהלותם של אחרים והן מנקודת מבט של התנהגות הנתבע עצמו.

הקשר לא נותק על ידי מעשיהם של אחרים

103. סעיף 64(2) לפקודת הנזיקין קובע כדלקמן:

אשם" הוא מעשהו או מחדלו של אדם, שהם עוולה לפי פקודה זו, או שהם עוולה כשיש בצדם נזק, או שהם התרשלות שהזיקה לעצמו, ורואים אדם כמי שגרם לנזק באשמו, אם היה האשם הסיבה או אחת הסיבות לנזק; אולם לא יראוהו כך אם נתקיימה אחת מאלה:
(2) אשמו של אדם אחר הוא שהיה הסיבה המכרעת לנזק;

סעיף זה עוסק בגורם זר מתערב, אשר בהתקיים התנאים הקבועים בסעיף מנתק את הקשר בין אשמו של המזיק לבין הנזק, כאשר לעניינו רלוונטי האמור בסעיף קטן (2).

104. ניתן לומר כי סעיף 64(2) מציב שלושה תנאים מצטברים לניתוק הקשר הסיבתי:

- קיום אשם מצדו של אחר;
  - היות האשם הנ"ל סיבה לנזק (קרי קשר סיבתי בין האשם לנזק);
  - היות הסיבה הנעוצה ברשמו של האדם גורם מכריע להתרחשות הנזק (קרי, אין די בהיות האשם סיבה לנזק, אלא שעליו להיות סיבה מכרעת).
- אשר לאופיו של האשם המנתק את הקשר הסיבתי, ציין בית המשפט העליון (מפי כבי השופט דורנר) את הדברים הבאים בפסק דין שניתן בע"א 8199/01 מירו ז"ל נ' מירו ואח':
"מושכלות ראשוניים הם כי האופי המכריע של האשם על-פי סעיף 64(2) אינו נקבע על-פי מידת אשמו של הגורם המתערב. הקשר הסיבתי אף לא ינותק רק משום שאחד הגורמים לנזק היה מעשה של אחר שנעשה ברשלנות חמורה, בפזיזות או אף במתכוון. אלא היסוד המכריע באשם נקבע על-פי תכונותיו, שבעטיין מוטלת החבות, ותכונות אלה ניתן לאתר על-פי מבחנים המשקפים שיקולים של מדיניות והם מבחן השכל הישר, מבחן הסיכון ומבחן הצפיות."

105. סבורני כי הנתבעים לא הוכיחו כי אשמו של אדם אחר (מלבד המנוח) היה הסיבה המכרעת לנזק.

אותם אחרים שיכולים לבוא בחשבון במקרה דגן הם מי שישב עם המנוח ברכב במהלך המרדף, ומי שנתקל בו לאחר מעשה הירי.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 62998-11-16

תיק חיצוני:

- 1 106. אשר לאלה שישבו עם המנוח ברכב, כלל לא הוכח שהם גרמו למעשה הירי, וחומר הראיות
2 מלמד כי הם ברחו מהמקום טרם מעשה הירי (לגביו כבר קבענו כי היה בלתי מוצדק), כאשר
3 אין לומר כי התנהלותם לאחר מעשה הירי היתה בבחינת אשם שהיווה גורם מכריע למוות.
4
- 5 107. אשר לאלה שראו את המנוח לאחר הירי, ניתן לחלקם לאלה שראו אותו באתר הרפטינג,
6 ואלה שראו אותו בכפר טובא זנגריה, לשם הובל.
7 מי שראה את המנוח באתר הרפטינג, כעולה מחומר הראיות, היו אורי גיגי ואיימן הייב הנ"ל,
8 כאשר האחרון הסיע את המנוח לכפר טובא.
9 אין כל בסיס לקבוע שבשני אלה דבק "אשם" שתרים או גרם למוות, קל וחומר אשם שהיווה
10 גורם מכריע למוות.
11 שני הנ"ל נתקלו במנוח כשהוא ירוי ופצוע; מר גיגי קרא לעזרה של עובד במקום; והאחרון
12 (מר הייב) ניסה לדלות מידע מהמנוח, ופעל להביאו לבית הוריו, בהתאם לבקשתו.
13 גם בהנחה מחמירה שמי מהם התנהל באופן לא סביר בכך שלא קרא לעזרה מצד צוותים
14 רפואיים או לא הוביל את המנוח למוסד רפואי, אין לומר שהתנהלות זו היתה בגדר אשם
15 שהיווה גורם מכריע למוות.
16 זאת ועוד. בשלב זה היה המנוח במצב קריטי (כמבואר לעיל); לא הוכח שהתנהלות אחרת
17 מצד שני הנ"ל היתה מצילה את חייו; וגם אם תומר שהתנהלות אחרת מצדם היתה משפרת
18 את סיכויי המנוח לשרוד, אין לומר שהתנהלותם היוותה גורם מכריע למות המנוח.
19
- 20 108. אף אין בסיס לקבוע, כי מי מאלה שראו את המנוח בכפר טובא זנגריה היווה גורם שאשמו
21 היה בגדר הסיבה המכרעת למות המנוח.
22 כאמור, אין אנו יודעים מי בדיוק ראה את המנוח בכפר טובא, ומה בדיוק עשו האנשים שראו
23 אותו שם.
24 ברם, גם אם נניח שהמנוח טולטל על ידי אלמונים ממקום למקום, וגם אם נניח שאלמונים
25 הפריעו לשוטרים לאתר את המנוח, אין לומר שהתנהלות זו של אותם אלמונים היוותה גורם
26 מכריע למוות.
27 נזכור שוב, התיזה עליה התבססו הנתבעים, לפיה המנוח הוברח ממקום למקום כשהוא במצב
28 בר הצלה, הופרכה נוכח עובדות המקרה ונוכח הסברי מומחה הנתבעים עצמו, שכן כבר בדרכו
29 לכפר טובא זנגריה היה המנוח במצב קריטי, אשר לשיטת מומחה הנתבעים יכול להוביל
30 למוות בתוך חצי דקה עד שעה.
31 סביר מאוד להניח כי בסמוך להגעת המנוח לטובא זנגריה מצבו היה בלתי הפיך, ולמצער
32 סיכויו לשרוד היו קלושים, כך שאם אם נניח שאלמונים חטאו בכך שלא איפשרו למנוח טיפול
33 רפואי או הפריעו למשטרה לאתרו, אין לומר שהדבר היווה סיבה מכרעת למותו.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 62998-11-16

תיק חיצוני:

1 אשר למר חוסאם הייב, שהוביל את המנוח בסופו של דבר למגיד אל כרום, הרי שסביר מאוד
2 להניח כי בעת שהוא עשה כן מצבו של המנוח היה בלתי הפיך, כמבואר לעיל.

3
4 109. סיכומם של דברים, אין לומר גורם זר מתערב, בדמות התנהלות אחרים שראו את המנוח
5 לאחר הירי, ניתק את הקשר בין מעשה הירי לבין מות המנוח.

הקשר לא נותק על ידי מעשי המנוח

6
7
8
9 110. אשר לניתוק הקשר הסיבתי נוכח התנהגות המנוח עצמו, הדבר ייבחן הן נוכח הקבוע בסעיף
10 64(2) לעיל (מתוך הנחה שאשמו של "אחר", במובנו של סעיף זה, מתייחס גם לניזוק עצמו),
11 והן נוכח דוקטרינת "נטל הקטנת הנזק".

12
13 111. בהתייחס לאמור בסעיף 64(2) לפקודה, השאלה היא האם התנהגות המנוח לאחר מעשה הירי
14 (להבדיל מהתנהגותו לפני מעשה הירי, שנבחנה לעיל בדוננו בשאלת האחריות למעשה ירי),
15 היא בגדר אשם שגרם למוות.
16 סבורני שהתשובה לכך היא שלילית.

17
18 112. הנחת העבודה היא שהמנוח נורה באופן בלתי מוצדק, כפי שפורט לעיל.
19 בהינתן האמור, אין לומר שעצם בריחת המנוח מהמקום לאחר שנורה, היתה בגדר מעשה
20 שיש בו אשם, כהגדרתו בסעיף 64 (2) לפקודה.
21 גם מעשיו של המנוח לאחר שהצליח לברוח ולהתחבא באזור המכולה אינם בגדר "אשם"
22 כאמור, בהינתן העובדות העולות מחומר הראיות, כמפורט לעיל.
23 כאמור, לאחר שהצליח לברוח הסתתר המנוח ליד מכולה, כשהוא כבר מדמם באופן מאסיבי,
24 ומצוי, לכל הפחות, בשלב של חרדה, הן בשל עצם מעשה הירי והן בשל היקף הדימום, כעולה
25 מעדות מומחה הנתבעים (שהסביר אודות מצב פגוע הירי עד לדימום בהיקף של 30%).
26 כאשר עובדים באתר הרפטינג ראו את המנוח, הוא כבר היה מצוי במצב של ערפול הכרה,
27 בשלב מתקדם וקריטי, וכל שהמנוח ביקש במצב הזה היה להגיע לבית הוריו.
28 גם אם נניח שכל רצונו של המנוח בשלב זה היה לחמוק מידי המשטרה, קשה לומר שבמצבו
29 זה (בו היה מצוי בערפול הכרה), החלטותיו היו מודעות באופן המבסס ייחוס אשם למעשיו,
30 קל וחומר אשם אשר היווה סיבה "מכרעת" למוותו.
31 אין לומר כי במצב דברים זה החלטת המנוח להגיע לבית הוריו ולא לבית חולים, היתה בגדר
32 החלטה בלתי סבירה המקימה אשם "מנתק", כמשמעו בסעיף 64(2) לפקודה.
33 נזכיר שוב, מדובר באדם שהנחת העבודה לגביו צריכה להיות שהוא נורה באופן בלתי מוצדק,
34 דבר שגרם לו דימום מאסיבי, הכניס אותו למצב של חרדה ובסמוך לאחר מכן במצב של ערפול

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 62998-11-16

תיק חיצוני:

- 1 חושים ואובדן הכרה, ובהינתן האמור אין לומר כי החלטתו שלא לפנות לטיפול רפואי במצב
2 זה היתה בגדר החלטה בלתי סבירה, המטילה עליו אשמה למותו הוא.
3
- 4 113. זאת ועוד. גם אם המנוח היה מחליט במצב דברים זה לפנות לבית חולים, הרי שלא הוכח כי
5 בעת הגעתו לבית החולים חייו היו ניצלים, בהינתן המצב הקריטי בו היה נתון כבר היותו
6 באתר הרפטינג, כמבואר לעיל.
7 כזכור, לצורך ניתוק הקשר מכוח סעיף 64(2) לפקודה, אין די בקיומו של אשם מצד אחר
8 (לרבות הניזוק), אלא שיש לבסס קשר סיבתי בין האשם לבין הנזק (במקרה דנן בין התנהלות
9 המנוח לבין המוות)
10 משכך, גם אם תומר שהתנהגותו של המנוח לאחר הירי מבססת אשם מצידו, לא הוכח קשר
11 סיבתי בין אשם זה לבין מותו.
12
- 13 114. מאותם טעמים אין מקום לפטור את הנתבעים מפיצוי, או להקטין את חבותם בנדון, נוכח
14 דוקטרינת "נטל הקטנת הנזק".
15 על פי דוקטרינה זו, שנדונה תדיר בהקשר של סירוב או הימנעותו של ניזוק מקבלת טיפול
16 רפואי, יש צורך בהתקיימות ארבעה תנאים כדי להפחית מחבות המזיק לפיצוי:
17 - קיום טיפול רפואי אשר היה עשוי להיטיב את מצבו של הניזוק;
18 - הימנעות הניזוק מקבלת הטיפול האמור;
19 - התנהלות הניזוק באי קבלת הטיפול היתה בלתי סבירה, בשים לב למכלול נסיבות
20 המקרה;
21 - קיים קשר סיבתי בין התנהלות הניזוק לבין היקף הנזק.
22
- 23 115. במקרה דנן לא הוכח שיש להפחית או להקטין משיעור הפיצוי נוכח דוקטרינת חובת הקטנת
24 הנזק.
25 אין המדובר במקרה בו המנוח, מתוך החלטה צלולה ומודעת, ברח מהמקום, ועבר ממקום
26 למקום, כשהוא נמצא במצב בר הצלה, עד אשר דימם למוות.
27 במקרה דנן המנוח נורה, ובסמוך לאחר מכן התפתח אצלו דימום משמעותי, שהביאו למצב
28 של חרדה ולאחר מכן לערפול חושים.
29 משכך, אין לומר כי כל אדם סביר אחר במקומו של המנוח ובמצבו זה (קרי, אדם המצוי
30 בדימום מאסיבי כתוצאה מירי לא מוצדק, שהביא למצב של חרדה ולאחר מכן לערפול
31 חושים), היה מחליט להמתין במקום עד קבלת טיפול רפואי או לחלופין היה מחליט לפנות
32 לבית חולים לצורך קבלת טיפול רפואי, ומשכך אין לומר שהתנהלותו של המנוח היוותה
33 הפרה של נטל הקטנת הנזק שהונח לפתחו.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 62998-11-16

תיק חיצוני:

1 בנוסף יש לזכור, שהמנוח הגיע, זמן קצר יחסית לאחר מעשה הירי, למצב קריטי אשר לשיטת
2 מומחה הנתבעים היה יכול להוביל למוות בפרק זמן שבין "חצי דקה לשעה", ומשכך אין לומר
3 כי הוכח שלו המנוח היה מתנהל באופן אחר, חייו היו ניצלים.

4
5 116. לסיכום, הקשר הסיבתי בין מעשה הירי לבין מות המנוח לא התנתק נוכח אירועים שהתרחשו
6 לאחר הירי, בין כאלה הנעוצים בהתנהלות המנוח ובין כאלה הנעוצים בהתנהלותם של
7 אחרים.
8 מכאן שעל הנתבעים לפצות את התובעת עבור מלוא הנזק שנגרם עקב מות המנוח.

שיעור הפיצוי

9
10
11
12 117. בסיכומי טענותיו ביקש ב"כ התובעת לחשב את הפיצוי לפי הנזקים הבאים:

- 13
- 14 - אובדן הכנסה בשנים האבודות בעבר, לפי הלכת פינץ (ע"א 10990/05), ושכר של 6,000 ₪
- 15 - אובדן הכנסה בעתיד בשנים האבודות, לפי הלכת פינץ, ושכר של 9,500 ₪
- 16 - נזק לא ממוני בגין קיצור תוחלת חיים בסך מיליון ₪
- 17 - נזק לא ממוני בגין כאב וסבל בסך 300,000 ₪
- 18 - הוצאות קבורה בסך 50,000 ₪

19
20 118. הנתבעים, בסיכומיהם, בחרו שלא להתייחס, ולו ברמז, לסוגיית שיעור הנזק והפיצוי.

21
22 119. ראיות התובעת בנדון התבססו על תצהיר עדותה, בו היא טענה כי עובר למותו עבד המנוח
23 במספר מקומות עבודה, ושכרו נע בין 8,000 ₪ - 9,000 ₪, כאשר היא מוסיפה שאין ברשותה
24 תלושי שכר שלו (סעיף 11 לתצהיר).
25 עוד הוסיפה התובעת כי אחיה היה בעל תכונות כגון רצינות, התמדה ומוטיבציה להתקדם.

26
27 120. בחקירתה בבית המשפט נשאלה התובעת במה עבד אחיה והשיבה שהוא עבד "בחקלאות"
28 (עמ' 18 שורה 20).

29 עוד הוסיפה כי הוא עבד אצל אדם בשם עימאד רג'די, לתקופה שאורכה לא היה ידוע לה, וכי
30 הוא היה מפרנס יחיד לאימו.

31 להשלמת התמונה נציין כי בסיכומי טענותיו ציין ב"כ התובעת כי לפי דיווח המל"ל המנוח
32 "השתכר לא בסכומים גבוהים, שכר מינימום".
33
34
35

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 62998-11-16

תיק חיצוני:

1 121. המנוח, יליד 5.12.82, היה במועד האירוע בן 19.

2 מחומר הראיות הדל למדי שהונח לפניי עולה, כי הוא עבד באופן מזדמן בעבודות חקלאות,
3 ואף כי לא הוצגו אסמכתאות בעניין גובה שכרו, נראה כי שכרו במועד האירוע היה נמוך
4 בהרבה מהסכום שהוערך ע"י אחותו התובעת, וקרוב יותר לשכר מינימום, כעולה מסיכומי
5 ב"כ התובעת.

6
7 122. נוכח האמור, ראוי לחשב את הפסדי השכר בעבר לפי בסיס שכר משתנה, תחילה לפי שכר של
8 4,000 ₪ למשך שנתיים ממועד התאונה, ולאחר מכן לפי שכר של 6,000 ₪, כפי שביקשה
9 התובעת לעשות.

10 אשר לבסיס השכר לעתיד, הואיל ועסקינן בבחור צעיר שהיה בן 19 במותו, אשר טרם הספיק
11 לכתוב את סיפורו התעסוקתי, יש מקום לקבל את בסיס השכר שהוצע ע"י ב"כ התובעת,
12 שהוא קרוב לשכר הממוצע במשק (השוו עם הלכת "רים אבו חנא" – ע"א 10064/02).

13
14 123. להלן חישוב הנזק עקב מות המנוח.

15
16 הפסד שכר בעבר

17
18 124. תקופה ראשונה, מיום 1.11.11 ועד 31.10.13 – $4,000 \times 24 \times 30\%$ (שיעור ההפסד לפי
19 הלכת פינץ = 28,800 ₪.

20
21 125. תקופה שניה, מיום 1.11.13 ועד היום (6 שנים ושבעה חודשים) – $6,000 \times 79 \times 30\%$ =
22 142,200 ₪

23
24 126. סה"כ הפסדי שכר בעבר – 171,000 ₪, ובתוספת הפסדי פנסיה בשיעור 12.5% עומד הסכום
25 על 192,375 ₪.

26
27 הפסד שכר בעתיד

28
29 127. מהיום ועד המועד בו המנוח היה מגיע לגיל פרישה (67) = 30% מהפסד אקטוארי מלא, כולל
30 הפסד פנסיה בשיעור 12.5% מהפסד השכר = 756,450 ₪.

31
32 128. ממועד פרישה מעבודה ועד מועד פטירה אלמלא האירוע מושא התביעה (לפי טבלאות תוחלת
33 חיים), הפסד של 30% משיעור קצבת זקנה חודשית (1,600 ₪) = 33,370 ₪ (לאחר היוון כפול
34 מתאים).

35

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 62998-11-16

תיק חיצוני:

129. סה"כ הפסדי שכר לעתיד – 790,200 ₪.

נזק לא ממוני

130. התובעת ביקשה פיצוי עבור שניים – כאב וסבול וקיצור תוחלת חיים.

131. אשר לכאב וסבל: המנוח נפצע מחדירת קליע לתוך הירך שלו, כתוצאה מירי שבוצע בנסיבות לא מוצדקות.

המנוח ברח מהמקום, הסתתר במכולה, הובל לבית הוריו, ודימם למוות בפרק זמן לא ידוע, אשר ארך לא פחות מחצי שעה.

בפרק זמן סבל המנוח מפחד וחרדה, הן בשים לב לעצם העובדה שנורה, והן בשים לב לשלב בו הגיע הדימום להיקף של 30%, לגביו הסביר מומחה הנתבעים כי בשלב זה מרגיש הנפגע חרדה, לרבות פחד מכך שהוא עומד למות.

בנסיבות אלה אני מעריך את הנזק הלא ממוני בגין הכאב והסבל שהיו מנת חלקו של הנתבע מהרגע בו נורה ועד מותו, בסכום של 100,000 ₪.

132. אשר לקיצור תוחלת חיים, המנוח היה בן 19 במותו, בתחילת חייו, אשר הגיעו לקצם בטרם עת, תוך קיצור משמעותי של תוחלת החיים והנאות חיים.

בנסיבות אלה אני מעריך את הפיתוי בגין קיצור תוחלת חיים בסכום של 300,000 ₪.

133. סה"כ נזק לא ממוני – 400,000 ₪.

הוצאות קבורה ואבל

134. התובעת ביקשה פיצוי בסך 50,000 ₪ עבור ראש נזק זה, בהעדר אסמכתאות.

135. בנסיבות העניין אני פוסק לתובעת סך של 15,000 ₪ בגין הוצאות קבורה ואבל.

סיכום הנזק

136. סך הנזק שנגרם עקב מות המנוח מוערך בסכום של 1,397,575 ₪.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 62998-11-16

תיק חיצוני:

סוף דבר

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18

137. נוכח האמור אני מחייב את הנתבעים, ביחד ולחוד, לשלם לתובעת פיצוי בסך 1,397,575 ₪.
לסכום זה יש לצרף שכ"ט עו"ד בסך של 327,032 ₪; החזר אגרה ששולמה במסגרת ההליך;
והחזר הוצאות המומחה מטעם התובעת (עבור הכנת חוות דעת ועבור התייצבותו לדיון),
כנגד הצגת אסמכתאות תשלום.

138. כל הסכומים הנ"ל ישולמו בתוך 30 ימים אחרת ישאו הפרשי הצמדה וריבית כחוק עד מועד
התשלום בפועל.

ניתן היום, י' סיוון תש"פ, 02 יוני 2020, בהעדר הצדדים.

אמיר סלאמה, שופט